

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK !

DEVİRİMİN

ÖNGÜNÜ

• Sınıf Savaşımı Sistemi Her Noktasında Sarsıyor

• "Cesaretli" İşbirlikçiler Aranıyor

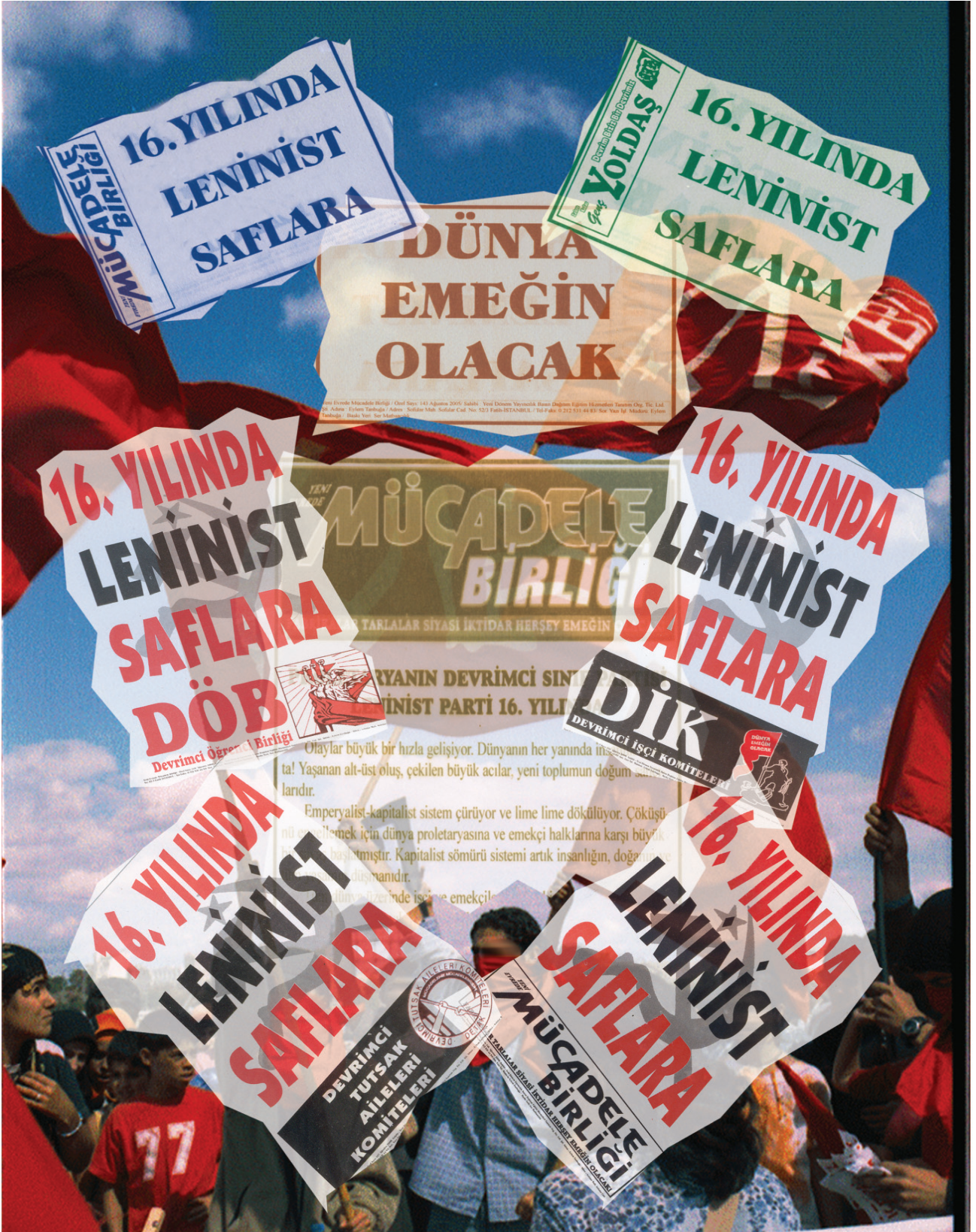
• Evlerimizi Yıkan Sermayenin İktidarını Yıkalım

• Halk Hareketi Düzeyine Ulaşmak

• Tekirdağ Zindanında Zorla Sevk

• Bayramtepe Barikatlarından

• Sanatımızı Sokağa Taşıyoruz

**DÜNYA
EMEĞİN
OLACAK**

**16. YILINDA
LENİNİST
SAFLARA**

**16. YILINDA
LENİNİST
SAFLARA**

**16. YILINDA
LENİNİST
SAFLARA
DÖB**

**16. YILINDA
LENİNİST
SAFLARA**

**16. YILINDA
LENİNİST
SAFLARA**

**16. YILINDA
LENİNİST
SAFLARA**

**MÜCADELE
BİRLİĞİ**

**DİK
DEVİRCİ İŞÇİ KOMİTELERİ**

DEVİRCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

MÜCADELE BİRLİĞİ

DEVİRCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

DEVİRCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

MÜCADELE BİRLİĞİ

DEVİRCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

DEVİRCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

SINIF SAVAŞIMI SİSTEMİ HER NOKTASINDA SARSIYOR

Emperyalizm, kapitalizmin tüm hareket yasalarını, çelişkilerini ve karşıtlıklarını öne çıkarır, olgunlaştırır ve keskinleştirir.

Emperyalizm dönemiyle birlikte, bütünlük içinde iki yönlü gelişim görülür. İlki, emperyalistler arası rekabet, sürtüşme ve savaş; diğeri, proletarya ile kapitalist sınıf arasındaki sınıf savaşımının yoğunlaşması ve devrimler çağının başlaması. Bütünlük içindeki bu gelişim kısa süre içinde kendi sonuçlarını, karşılıklı etki içinde yaratmıştır. Diyalektik düşünce biçiminden yoksun olanlar, hep tek yönlü gelişmeye bakarlar. Oysa ki, olaylar ne tek başına oluşur ne de tek yönlüdür. Yani olayların ortaya çıkışı basit (tek cepheli) değil, içinde sayısız çizgi barındıran bütünlüklü ve karmaşıktır. Toplumda ve doğada olguları ve olayları bütünlük ve karmaşıklığı içinde ele almamız. Zaten bütünlüklü gelişme demek, bütünlüğü oluşturan ve birbirini karşılıklı etkileyen birçok yanın varolması demektir. Emperyalizm dönemi ancak bu bütünlük içinde anlaşılabilir.

Emperyalistler arası rekabet ve sürtüşme şiddetlenerek, dünyanın emperyalist güçler arasında yeniden paylaşıldığı I. Emperyalist Dünya Savaşı'na yol açtı. Emperyalist savaş, kapitalizmin ekonomik yıkımını ve emekçi kitlelerin sefaletini derinleştirdi. Uzlaşmaz sınıf çelişki ve karşıtlıklarını derinleştirdi; devrimler için objektif uluslararası devrimci durum doğdu; bu temelde devrimler ve devrimci ayaklanmalar patladı. Emperyalizm dönemine geçişin temelinde meydana gelen I. Emperyalist Savaş'ta Ekim Sosyalist Devrimi doğdu; II. Emperya-

list Savaş'ın yarattığı ortamdan da sosyalist sistem oluştu. Emperyalist dönemin sonraki aşamalarında daha bir dizi devrim oldu. 20. yüzyılla birlikte başlayan dönem, çağı emperyalizm ve proleter devrimler çağı yaptı. Bu tespit, dönemin bütünlüklü gelişimine ve diyalektikliğine uygundur.

Tekelci kapitalizm, sosyalizmin ön günüdür. Tekellerle birlikte, üretim araçları ve emek daha az elde toplanır (kapitalist merkezleşme). Üretimde toplumsallaşma, önceki döneme göre -tekel öncesi kapitalizme göre- çok ileri boyutlara ulaşır. Tekellerle birlikte, üretimde anarşi sona erer; bir eğilim olarak planlama dönemine girilir. Hiç şüphesiz, üretimde tekellilik ne denli egemen olursa olsun, yine de kapitalist üretim genel olarak planlı bir üretim değildir. Fakat tekelci aşamadaki kapitalizm, üretimin toplumsal karakterini o kadar ileri götürür ki, sosyalizmin kapitalizmden doğuşu kaçınılmaz olur. Tekelci kapitalizm aşamasında, sosyalizmin maddi koşulları olgunlaşır; bu aşamadan sosyalizme geçmek için, proletaryanın politik iktidar yoluyla tekellere el koyması başlangıç için yeterlidir.

Emperyalizm döneminde yalnızca maddi koşullar olgunlaşmaz; bununla sınırlı sınırlı bir ilişki içinde sistemin çelişkileri de tamamen olgunlaşır. Çelişkilerin gelişmesi, olgunlaşması demek; üretimin ileri toplumsal karakteriyle, bu üretimin sonuçlarına el koymanın özel niteliğinin bir arada barınmaz noktaya gelmesi demektir. Çok büyük hale gelmiş olan üretici güçler, eski biçime sığamaz olur. Aralarında keskinleşen ve şid-

detlenen bir çatışma kaçınılmaz olur. Kapitalist üretim biçimi çözümlenip, dağılmaya ve yerini ortaklaşa üretime bırakmaya mahkumdur. Komünizmin ilk aşaması, sosyalizme geçiş bir zorunluluk, bir ölüm-kalım sorunu olmasına rağmen, bu geçişin, devrimci dönüşümün gerçekleşmediği durumlarda toplumun çürümesi, herkesi etkisi altına alır. Bu, toplumun en diri yönlerini, en dinamik güçlerini de çürütmesidir. Kapitalizm sadece çürüme içinde, çürümeyle birlikte varolmaz, çürümeyi tüm toplumun temeli haline getirir. Halen diri kalabilen proletarya, toplumsal devrim yoluyla sürece müdahale eder, insanlık için yeni, yepyeni bir dönem başlatır.

Emperyalizmle birlikte, kapitalizmin tüm olumsuzlukları keskin çizgilerle öne çıkar. Bu noktayı anlamak proleter taktikler için temel önemdedir. Tekel öncesi kapitalizmde de, kapitalizmin olumsuzlukları kendini gösterir. Fakat emperyalizm döneminde tüm bu olumsuzluklar, insanlığa karşı işleyen tüm zararlı yönler her noktasında keskin karakter kazanır. Emperyalizm, kapitalizmde varolan bütün zararlı yönleri ve olumsuzlukları ileri çıkarır ve olgunlaştırır. Tıpkı kapitalizmin tüm çelişkilerini keskinleştirip, öne çıkarttığı gibi. Emperyalizm sıçramalı çöküş aşamasına girince geriye yalnızca zararlı ve olumsuzlukları kaldı. Bugün, kapitalizm herkese ve tüm insanlığa sadece zarar veriyor. Herkese, her yere saldırıyor; her ilişkiyi çürütüyor; diri olan ne varsa, ona boyun eğdirmeye çalışıyor. Her şey çıplak, her şey keskin çizgilerle gelişiyor. Kapitalizmi yıkmayı hedefleyen proletaryanın taktiği de açık ve keskin çizgilerle ortaya konmalıdır.

Bu gelişme, sınıf çatışmasının, sistemin her noktasında son derece şiddetli olarak ortaya çıkmasına yol açtı. Proletarya ile kapitalist sınıf arasındaki savaşım, teorik, politik, sanatsal vb. her alanda, son noktasına kadar, tüm şiddetiyle sürüyor. Bu durumda olmayan toplumsal ilişkiler alanı yoktur. Bunu anlamak için hem 20. yüzyılın tarihine hem de güncel olaylara bakmak yeterli. İki sınıf, iki dünya arasındaki savaşım bir yüzyılı baştan başa kaplar. Üzerinde durduğumuz nokta, kapitalist sistemin sıçramalı

çöküş aşamasına girmesiyle birlikte, toplumu her hücrelerinde sarsan çok daha ileri boyut kazanmasıdır. İki kutuplu bu dünya, bu birlik, çelişkili varlığının gelişimi gereği darmadağın oluyor. Eski dünya, eski birlik dağılırken; proletaryanın sınıf savaşımından yeni bir dünya, yeni bir birlik doğuyor. Çatışmanın toplumun her noktasında, bu denli şiddetli olması; yeni bir dünyanın, yeni bir birliğin önlenemez gelişidir.

Her şey bu denli açık, yoğun, belirgin ve keskin çizgilerde sürerken, reformist veya oportünist taktik (çünkü ikisinin politik özü aynı) sürecin çatışmalı karakteriyle bir paradoks içinde. Reformist veya oportünist taktik, görece barışçı, ılımlı ve seyrek gelişimi esas alıyor. Gerçek verili ekonomik ve toplumsal durumdan değil de, zihinlerdeki “verili durum”dan hareket ediyorlar. Sanki başka bir yüzyılda yaşıyorlar. Pratikte varolan ve son derece keskin olan çelişkileri yumuşak gösterdikleri için; bu çelişkilerin yansımaları olan sınıf çatışmasının en şiddetli düzeyi olan iç savaş, onların gözünde hiç yaşanmıyor aslında. Bu yüzden her isyan, her ayaklanma, her çatışma, patlama ani olaylar ve sıçrama, onları daima şaşkına çevirir. Yine bu nedenle olayların ve gelişmelerin gerisindedir. Oysa ki, emekçi kitleler dogmalardan değil, gerçek hareketten öğreniyorlar. Eylemlerini gerçek harekete dayandırıyorlar. Hareket onları aşmıyor. Ancak oportünist veya reformist hareket, pratikte kitlelerin gerisinde kalıyor. Devrimci işçi sınıfı hareketi ise, devrimci koşullara dayanıyor, devrimci taktiği, emekçi kitleleri iktidara götürmeyi hedefliyor.

Nesnel durum ve öznel birikim ortak bir yaşam kurmak için yeterli olmasına ve devrimci pratikle bunu gerçekleştirmeye mümkün olmasına karşın, lafla yaşamını geçiren çok geniş bir sosyalist çevre var. Devrimci pratiğe, eyleme, eylemin gücüne dayanacaklarına, sözün gücüne dayanmayı yeğliyorlar. Laf ustalığı, sözü dolaştırma uzmanlığı, teoriden teori üretme yeteneği, asıl sorunu bir yana bırakıp ikincil sorunlarla uğraşma çabası ve ısrarlı ertelemecilik, oyalamacılık, kendini kandırma, bunların önemli özelliğidir. Dünyayı değiştirme hedefinden ve eyleminden bir kere uzaklaştın mı;

devrime, devrimci eyleme bir defa yüz çevirdin mi, tam bir devrimci lafazan durumuna düşersin. Emeğin gerçek kurultuşu ise pratikle, devrimci pratikle gerçekleşir.

Sınıfları ortadan kaldırma amacından ve eyleminden vazgeçtikleri için, yakın tarihte, bu yüzden yıkılıp giden “komünist” partilerine tanık olduk. Onlar da leninist emperyalizm çözümlemesine ve leninist devrim anlayışına bağlı olduklarını söylüyorlardı ama bu, sözden öteye geçmiyordu. Lenin’in emperyalizm teorisi, Marksist gelişme teorisine dayanır. Marksist gelişme teorisine göre, sınıflar mücadelesi sonunda proletarya diktatörlüğüne varır ve proletarya, bu diktatörlüğe dayanarak sınıfları ortadan kaldırır. Lenin, “Emperyalizm” kitabında, tekeli kapitalizmin nasıl sosyalist devrimin koşullarını hazırladığını çözümler. Resmi komünist partileri tam da bu noktada Leninizmin devrimci özünden, Leninist devrim anlayışının pratik görevlerinden uzak durdular. Marks’ın teorisinden devrimci yönü çıkar, onu burjuvazi çok rahatlıkla kabul etmeye hazır; Lenin’in görüşlerinden devrimci özü at, onu burjuvalar benimsemeye hazır. Ama böylece Marksizmin-Leninizmin asıl yönünden, onun devrimci içeriğinden yani devrimci Marksizm-Leninizm’den geriye sadece yapılmış bilimsel araştırmalar kalır. Marks’ın tarih anlayışının devrimci özü, kapitalizmden komünizme devrimci dönüşüm yoluyla varılacağı ve bu dönüşüme proletaryanın devrimci diktatörlüğünün denk düşeceği düşüncesidir. Marksist öğretiyi praksis’ten kopardın mı, onu sadece soyut bir düşünce düzeyine indirgemiş ve böylece onun diyalektik özünü de yok etmiş olursun. Statükocu komünist partileri de bunu yaptılar. Sınıf mücadelesinin kaçınılmaz gelişimine ayak uyduramadıkları için, mücadelenin dışına düştüler ve yok olup gittiler.

Marksist gelişme anlayışına dayanarak, emperyalizmin tam bir çöküş içinde olduğunu; bu aşamada sınıf mücadelesinin ve olayların sıçramalı, patlamalı ve yoğun biçimde gelişeceğini söyleyebiliriz. Ekonomik ve politik olgular kuvvetle buna işaret ediyor. Kapitalizmin tüm olumsuzluklarının ve zararlarının en keskin çizgilerle kendini ortaya koyması

bunu gösteriyor. Bugün de bu devrimci gelişmeyi kavrayamayanlar, pratikte buna uygun davranmayanlar yok olup gitmekten kurtulamazlar.

Uzlaşmaz çelişkilerin keskinleşmesi, olayların aşırı noktalarda meydana gelmesi, devrimci durum, iç savaş, reformizmin ve oportünizmin politik topağını kurutuyor. Olayların her an devrimci patlamalar biçiminde açığa vurulduğu bir süreçte, sınıf mücadelesinin görece barışçı olduğu dönemlerde zemin bulabilen bu uzlaşmacı akımların soludukları hava artık tamamen değişiyor. Şimdi daha açık olarak, devrimin ve devrimci güçlerin baskısı altında olacaklar. Hiç şüphesiz, politik özlere gereği, devrimci patlamaların ortasında da uzlaşma peşinde koşacaklardır, ancak, pratik olarak amaçlarına ulaşamazlar. Devrim dönemlerinde sınıf uzlaşması (“toplumsal barış”) politikası her zamankinden daha tehlikelidir, devrime daha büyük zararlar verir ama aynı zamanda kendini tüketir, eski konumunu koruyamaz. Yaşamın gerçekleri ayrıştırıcıdır. Ya burjuvaziden ve burjuva diktatörlüğünden yana olacağını ya da proletaryadan ve proletarya diktatörlüğünden yana .

Devrim mücadelesinin zeminleri ise gün be gün güçleniyor. Kapitalizmin krizi her gün yeni yeni kitle güçlerini savaşa sürüyor. Devrimci sınıf savaşımı, milyonlarca ve milyonlarca emekçiyi siyasal yaşama uyandırıyor. Devrimci eylemleri, başka zamanlar on yıllar boyu yapmadıkları kadar eğitiyor, örgütüyor, birleştiriyor. Oportünizmin emekçi kitleler üzerindeki etkisi sürekli zayıflarken, devrimci Marksizmin ideolojik-politik etkisi ise yığınlar içinde derin kök salıyor. Bir devrim için, insanlığın yepyeni bir yaşama uyanması için, tüm koşullar bir araya geliyor. Burada, kendi sınırlarında durmayacak, başka yerlerdeki devrimleri de tetikleyecek olan büyük bir devrim bizi bekliyor. Böylesi bir devrim önderlik etmek, her zamankinden daha büyük bir teorik-politik potansiyel, etkin bir taktiksel yenilik, kitleleri hedefe doğru sürüklemeye güçlü ve yönlendirme yeteneği gerektiriyor. Dünya proletarya hareketi bu birikime ve kapasiteye sahiptir; yapılacak olan devrimci girişkenliktir.

C.DAĞLI

“CESARETLİ”

İŞBİRLİKÇİLER ARAMIYOR

İç savaşın yüksek ateşli günleri, aynı zamanda emekçi sınıfların kirden-pastan ve kamburlarından kurtulma dönemleridir. Devrini tamamlamış köhneliğin, uyuşukluğun, mağduriyete dayalı ruh halinin, yüzyılların kökleşmiş yalanlarını her an yutmaya hazır bezginliğin sona erdiği bir evredir. Bu ateş, emekçileri politikaya aktif olarak iterken, diğer sınıfların kendisi karşısındaki tavrını, politik özelliklerini de daha iyi tanımasına yardımcı olur.

Şu son olaylara bir bakın! Fabrikalarda, limanlarda, alanlarda işçi sınıfı daha ilk adımda zor araçlarıyla harekete geçerken, Kürt halkının mücadelesi daha önceki dönemleri de aşacak bir çizgiye giriyor. Bu ateş bir yandan işçi sınıfını, diğer yandan Kürt halkını, kendi kamburlarından kurtaracaktır. On yıllardır toplumu yönetme konusunda ustalaşmış egemen burjuva sınıfın, bu gidişi görmediğini söylemek zor. Kavganın en hızlı alevlendiği sorunlardan biri olan Kürt ulusal sorununda, burjuva sınıfın tavrı, yoksul emekçiler karşısında büyük bir korkunun, endişenin açığa çıkmasından başka bir şey değil. Yoksul Kürt emekçilerinin sırtında yükselen mücadeleyi yalnızca eski yöntemlerle durduramayacağını anlayınca, burjuvazinin “cesaretli” Kürt mülk sahiplerini öne çıkarma çabası da yoğunlaşmıştı. Ve bu çaresiz çabalarının sözcülüğünü, Milliyet gazetesi-yazarları üstlenmiş durumda.

Burada “cesaretli” Kürt mülk sahiplerine karşı, çift taraflı bir kuşatma uygulandığını görmek gerekiyor. Kuşatmanın bir ucunda, Milliyet yazarları var. Onlar, mülk sahibi kesimleri “cesur” davranmaya çağırırken, kuşatmanın diğer ucunda tarafsız kalanları bile hedef haline getiren bir linç kampanyasının başlatıcısı apoletli burjuvalar var; ölümü gösterip sıtmaya razı etme operasyonudur bu. Bu operasyonda hedef tahtasında yoksul halk değil, küçük mülk sahipleri bulunuyor. Bütün büyük devrimlerin değişmez kaderidir; korkunun gölgesi en çok tarafsızların, arada kalanların, kopuşamayanların sırtında dolaşır.

Hasan Cemal gibi “Kürt dostu” görünmeye çalışırken ağzılarından saçılan köpükleri saklayamayan adamların bu çabaları nasıl bir sonuç verecek? Kürt halkının örgütlülüğünü dağıtabilecek ve buna teşebbüs edebilecek “cesaretli” mülk sahiplerini bulabilecek mi? Köşesinde düşüncelerine yer verdiğini iddia ettiği Kürt “önde gelenleri”nin adını bile yazamadığına göre, işi oldukça zor. Yine de bombardıman sağanağı biçiminde gündeme gelen bu “cesaret verme” işinde, mülk sahibi sınıfların çıkarlarını temel alan bir vurguyla, onları adeta “can evinden” vurmaya girişiyor. Mülk çıkarlarının, her türlü ulusal ve insani değerden çok daha üstün olduğunu, Hasan

Cemal’den daha iyi kim bilebilir? Hangi sınıfın temsilcisi o!

Burjuvazinin ortak bir manevrayla yürüttüğü operasyonda, apoletli burjuvaların üzerine düşen görev, mülk çıkarlarıyla yaratılmayan “cesaret”i korku yoluyla elde etmek, teşvik etmektir. Genelkurmay makamından çıkan bir açıklamada kullanılan sözler oldukça ilginçti ve bugünlerde çok sık tekrarlanır oldu. Neydi o söz, hatırlayalım: “Biz bir tarafız”. Bu, aynı zamanda, tüm sınıf ve kesimlere, artık kat’i biçimde taraflarını belirleme çağrısıydı. Kimi akıllı aydınlar bu mesajı aldılar. Adalet Ağaoğlu, tarafını ilan etti, kimse için sürpriz olmayan bu durumla, tarafsız kalmaya devam edenleri de açık hedef tahtasına getirmiş oldu. İHD bürolarına yapılan saldırılar, yöneticilerin sürekli ölüm tehditleri alması, üstelik bu tehditlerin açıktan açığa, en üst düzey komutanlarca yapılması, artık İHD gibi “ne şiş yansın ne kebab” tavrında olanların, aslında bu tavırlarıyla belayı başlarına en çok saranlar olduklarını da göstermiş oldu.

İHD gibi kurumların devrimin ayaklanma gücü karşısındaki etkinliği nedir ki? Hiç bir şey. Öyleyse neden İHD? Esasında buradaki hedef, simgesel olmanın ötesine geçiyor. Tekelci burjuvazi, devrimi engellemenin yollarından biri olarak, “insan hakları” demagojisini yükseltmişti. Bu sayede devrimin temel sorunları yerine, ıvır-zıvır haklar temelinde bir uzlaşma ile devrim belasının kurtulma planları vardı. Şimdi bütün bu çabalar boşa çıktı. Öyleyse ne gerek kalıyordu ki “insan hakları”na? Üstelik artık böyle şeyler devrimin ezilmesinin önünde engel teşkil ediyordu. OHAL geri gelmeli, DGM’ler daha güçlendirilmiş olarak işlemeli, yeni Terörle Mücadele Yasası ile tam bir sansür politikası uygulanmalı, gerçekleşen toplu katliamlarda bile kimse çıkıp “ama nerede insan hakları?” dememeliydi. Burjuvazi açıktan açığa mesajını böyle veriyor: “Acımasız olacağım. Yol ortasında durup ezilecek misin, yoksa benim tarafıma mı geçeceksin, kararını bir an önce ver.”

“Aydınların” Çağrısı Ve Diyarbakır Gezisi

Tam da bu sertleşme noktasında, daha önce “PKK’ye koşulsuz silah bırakma çağrısı” yapan “aydınlar” giriyor devreye. Salt zor araçlarının işe yaramadığını sermaye sınıfı da görüyor, biliyor. Bu yüzden zor araçları hemen her zaman bir takım politik manevralar eşliğinde kullanılıyor. Sermaye ve onun devleti, sürecin sert karakterini, ürktüçülüğünü kullanarak, tarafsızları kendi safına çekmenin adımlarını attı, atıyor. Ama hepsi bu değil! Bunun yanı sıra politik çevirmenin de yürütülmesi, devrim cephesinin kimi unsurlarını beklentiye sokacak adımların atılması gerekiyordu. Yapılan tam da budur.

İlker Başbuğ'un açıklamalarıyla hızlanan bir süreç bu. Öz olarak, 15 yıl önce dönemin Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş'in açıklamalarını anımsatmıyor. "Topyekün savaş" konsepti (yani iç savaş ilanı) 1991'de, D. Güreş tarafından dile getirilmişti. Şimdi, on beş yılın yattığı yeni şartlarda, "topyekün savaş" tekrar gündemlendi. Geçmişe kıyasla çok daha zorlu, çok daha kanlı bir kışımanın başladığını işaretledi bu. Çok daha zorlu ve kanlı, çünkü koşullar on beş yıl öncesine bir değil. Yoğun tarih şartlarında bu on beş yıl, on beş savaş yılı, her şeyi köklü olarak değiştirdi. İç ve dış koşullarda sermaye aleyhine gerçekleşen bu değişim, elbette sermayeyi çok daha acımasız yapacaktı. Öte yandan emekçi yığınlar açısından da dönem, ölüm-kalım savaşı niteliğini taşıyor. Koşullar böylesine keskin. Kışımanın, iç savaşın yeni süreci işte bu şartlarda başlıyor.

"Aydınlar"ın çıkışı burada neye denk düşüyor? Cevabı, bu "sipariş grubun" başbakanla yaptığı görüşmede net bir şekilde görüldü. Başbakanla yapılan ve özünde yeni hiçbir şeyin söylenmediği konuşma sonrası bu grup "ikna olduk"larını açıkladılar. Erdoğan'ın "Kürt sorunu" demesi yetti de arttı bile. (Tıpkı Demirel'in 1991'de "Kürt realitesi"ni tanıması gibi!)

Sermayenin bunca parlattığı, propagandasını yaptığı "aydınlarla" görüşme ve Diyarbakır gezisi, kamuoyunda yanılsamalı bir bilinç oluşturmak istenmesinin yanında, özellikle Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin beklentiye sokulmasını hedefliyor. Böyle bir ortamda sermaye, sert saldırılarıyla sonuç almayı planlıyor.

Bunu başarıp başaramayacağı bir yana, Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu tuzağa düşecek olursa, bu onun politik olarak iflasını getirecektir.

Çok Zor Bir Seçim

Mülk sahibi Kürtlerin işi hiç ama hiç kolay değil. Türkiye'nin mülk sahibi sınıflarının işi daha kolaydı. Ne de olsa onlar adına seçimi tekelci sermayenin ezici gücü yaptı. Bu ezici güç karşısında Türkiye'nin küçük mülk sahiplerinin bir kısmı taşeron ücreti ve küçük bayii karlarıyla yetinerek, tekelcilerin uzantısı halini aldılar. Geride kalanlar hızla mülksüzleşerek ya da lümpen proletaryanın bozulmuş saflarını dolduruyor ya da devrimin saflarını. Kürt halkının mülk sahibi sınıfları bu kadar "şanslı" olamadılar.

Küçük mülk sahibi Kürt sınıfları, kendi iktisadi varlık koşulları gereği, ya "işbilir ve akıllı" Kürtler olarak devletle çalıştılar ya da yoksul halka dayandılar; 90'lı yıllarda yoksul emekçi Kürt halkının yükselttiği serhıldan dalgası üzerinde yükselerek, zayıf iktisadi koşullarının onlara veremeyeceği bir politik etkinlik kazandılar. Bu etkinlik onları belediyeler gibi kurumsal-yasal güvenceli konumlara dek yükseltti. Zamanla

Başbakan Erdoğan Kürt Sorunu Karşısındaki Pozisyonunu Tanımladı

Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır!

Erdogan, aydinlari kabulunde Kürt sorununu kerhen kabul etti ama Kürt sorunu ile PKK arasında ayirma gitti ve 'PKK temsilci olarak kabul edilemez' dedi

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, konuşmasında Kürt sorunuyla ilgili görüşlerini açıkladı. Erdoğan görüşünde, Türkiye'nin sorunu ile yitilecek özgüven ve sığınacak yere kadar gitmemek gerektiğini söyledi. Erdoğan, bu sorunu çözmenin için bir çözüm önerdi. Erdoğan, bu sorunu çözmek için bir çözüm önerdi. Erdoğan, bu sorunu çözmek için bir çözüm önerdi.

Edinilen bu Kürt kökenli vatandaşlarımızın desteğiyle bir taraftan sorunun çözülmesi için bir çözüm önerdi. Erdoğan, bu sorunu çözmek için bir çözüm önerdi. Erdoğan, bu sorunu çözmek için bir çözüm önerdi.

Kürt halk hareketine kendi sınıf renklerini verdiler. Bu sınıfın politik renginin esasında ne olduğunu, geçen 6 yılda tüm yoksul Kürt halkı da gördü.

Küçük mülk sahibi Kürt sınıflarının politik çıkışları artık hareketi dağıtma noktasına getirdiğinde, kartların yeniden karıştırılması kaçınılmaz olmuştur. Yoksul emekçi Kürt halkı, kendine yakışanı yaptı ve cesaretle serhıldanlarla yeniden ön plana çıktı. Mülk

sahipleri, bir yandan ellerindeki kanlar hiç kurumamış olanların ellerini sıkarken, bir yandan da yoksul emekçilere kaçmak göz kırpmaları daha fazla idare edemezlerdi. Burjuvazi onlara "yeniden akıllı, işbilir bir Kürt olarak benden taraf olduğunu ilan et" diyor. Eğer bu yolu seçerlerse, onlara kendi iktisadi varlık koşullarından çok ötede bir politik etkinlik kazandıran yoksul halkın desteğini kaybedecekler. Oysa bu konum onların her şeyi. Bu konumlarını kaybetmemek için, yoksul emekçi halktan tamamen kopmamaya çalışacaklar ve yeniden o "huzurlu" günlerin gelmesini koşularına çekilip bekleyeceklerdir.

UKH'nin lider kadroları da, esasında çıkarlarını harekete hakim kıldıkları bu orta sınıfları kaybetmek istemiyor. Bir yandan yoksul emekçilerin yeniden yükselen serhıldanlarıyla yıpranan politik güçlerini tamir ediyorlar, bir yandan da orta sınıfları daha fazla etkin olmaya zorluyorlar. Burjuvazi ile arasındaki köprüleri atmaya bir türlü göze alamayan UKH liderlerinin Zana ya da Baydemir gibi orta sınıf güçlerinin neredeyse sözcülüğünü yapan kişilere (Baydemir'in Kürt burjuvalarını ülke ülke nasıl gezdirdiği, onlara çıkar sağlamak için ne taklalar attığı hatırlansın) her zaman ihtiyacı vardır.

Ama, bu orta sınıf temsilcilerini "taraf" olmaya zorlayan sadece burjuvazi mi? Hayır. Yoksul emekçi sınıflardan da benzer bir baskı var. Geçen 6 yıl içinde yoksul halk, küçük mülk sahibi sınıfların politik karakterini ve en temel sorunlara çözüm getirebilmekteki acizliğini yaşayarak gördü. İç savaşın hızla yükselen ateşiyle Kürt yoksul emekçileri, burjuvaziyle köprüleri de, kendi sırtındaki kamburları da atacak her bir öfke içinde. Kendi cenazelerine ambulans göndermeyen bir belediyenin, halkın önüne çıkacak cesareti kalır mı? İşte bir cesaret sınavı daha.

Kürt halkının üzerinde varlığını koruyabilen küçük mülk sahipleri için durum, görüldüğü gibi gerçekten de zor. Bu zor durum, onların karakter yoksunluklarını, politik duruşlarındaki tutarsızlıkları hiçbir propagandanın yerine getiremeyeceği denli büyük hızla yoksul halkın gözünde somutlaştırıyor. Devrim, en kararlı dönemine, orta sınıfların yalpalamaya dayalı politikalarının halkın gözünde değersizleştiği anda ulaşır. Nehirler, kanlı ama zaferlerle dolu günlere akıyor.

Evlerimizi Yıkan Sermayenin İktidarını Yıkalım

Burjuvazinin işçi ve emekçi sınıflar için hazırladığı “yıkım projesi” sadece özelleştirmeler, işten atma ile sınırlı değil. İMF ve Dünya Bankası’nın direktifleriyle bunu yapıyor ve tutturabildikleri oranda bunu hayata geçiriyorlar. Diğer yandan “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında İstanbul başta olmak üzere birçok ilde gecekonduların yıkımına girişmiş durumdadır. Adeta arkalarından atlı kovalarcasına, emekçi insanların binbir güçlüklerle inşaa edip başlarını soktukları gecekondulara saldırıya başladılar. Yıkım ekipleri, polis ve jandarma eşliğinde işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı gecekondulara akınlar düzenliyorlar! İstanbul’un birçok yerinde yıkımlar gerçekleşti. AKP hükümeti daha 85 bin konutun yıkım kapsamında olduğunu söylüyor. Bunların çoğu da Gazi, Bayramtepe, Ayazma, Gülsuyu gibi yine işçi ve emekçilerin yoğun olduğu semtler. Bu semtlerin bir özelliği daha var: Buralar aynı zamanda devrimin potansiyelini barındıran semtler. Bugüne kadar yıkımların yapıldığı semtler de öyledir. Burjuvazi yıkım saldırısıyla aynı zamanda devrimin toplumsal tabanını dağıtmayı hedefliyor. Devrimin potansiyelinin yüksek olduğu semtleri parçalayarak, devrimin güçlerini bölmeyi düşünüyor. Yıllardır bir arada yaşayan, aralarında güçlü bağlar oluşan ve bir ayaklanma anında tek bir devrimci parti gibi davranan yoksul gecekondular halkını göçe zorlayarak bu tehlikeyi ortadan kaldırmayı amaçlıyor.

Burjuvazinin Açığa Vurduğu Öfkesi

Gecekonduların yıkımından tutalım da, son dönemde burjuva köşe yazarlarının tartışmalarıyla gündeme taşınan “halk plajları”na kadar bütün gelişmeler, burjuvazinin işçi ve emekçi sınıflara karşı nasıl bir öfke ve kinle dolu olduğunu gösteriyor. Denilecektir ki, bu zaten bilinmeyen bir şey değildi. Bu son durumu diğerlerinden farklı kılan artık burjuvazinin bu öfkeyi gizlememesi, dışa vurmasıdır. Radikal yazarı Mine G. Kırıkkanat’ın ağzından dökülen aşağılamalar sadece ona ait değildir. Bu burjuvaziye has, yüzyılların mirasından süzülüp gelen bir horgörmedir. Burjuvazi işçi ve emekçi sınıflara karşı bu horgörüğü içinde sürekli taşımıştır. İnceltilmiş burjuva toplantılarında emekçilerin davranışlarıyla, giyim ve kuşamlarıyla her zaman alay edilmiştir. Proletarya her zaman cahil ve kaba olmakla suçlanmış ve her zaman öyle tasvir edilmiştir. “Yeryüzünün lanetlileri”, burjuvalar nezdinde hep kaçılması gereken cüzzamlı hastalar gibi görülmüşler, “baldırı çıplaklar” hep dışlanmışlardır. Onlar inceltilmiş burjuva zevklerden yoksun oldukları için burjuvaların oldukları ortamlarda bulunamazlar, burjuvaların yaşamına ayak uyduramazlar.

Gecekonduların yıkımları için getirilen gerekçelerinden biri “çarçık yapılaşma” ise bir diğeri “görüntü kirliliği”dir. İşçi ve emekçiler için zar zor kafalarını sokabildikleri derme-çatma kulübeler,

dışarıda kalmamak, kışın soğuktan ölmek iken, burjuvalar için “görüntü kirliliği”dir. Bir de elbette Sabancı’nın bir dönem hatırlattığı gibi bir gün oradan gelip boğazlarını kesecekleri potansiyel tehlike alanlarıdır. Burjuvazi varoşların gündüne kendisi için büyüyen

bir tehlike olduğunu biliyor. Bu nedenle uyuşturucuyu, fuhuşla buralara sızmaya, insanları yozlaştırıp, toplumsal dokuyu bozmaya özel önem atfediyorlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, buralar yine devrimin kadro ve savaşçıların çıktığı alanlar olmaya devam ediyorlar. Bu nedenle burjuvazi son çözüm olarak buraları yerle bir etmeye karar verdi.

Burjuva sınıf devrimci durumun gelişmesiyle birlikte işçi sınıfı ve emekçilere duyduğu öfkeyi böyle açıktan açığa göstererek devrime meydan okumaktadır. Yoksul insanların evlerini başına yıkan bu sistem, konut sorunu konusunda onlara hiçbir çözüm göstermeyeceğini de ortaya koymuş oluyor böylece. Yıkıtkıları gecekonduların yerlerine lüks villalar yapacaklar ve böylece burjuvalara yeni rant alanları açılmış olacak. Evleri yıkılan insanların, yaşamın dışına kovulması, otobüs duraklarında ya da sokaklarda yatıyor olmaları onların umurunda bile değildir. Kentsel Dönüşüm Projesi denilen şey, işçi ve emekçi semtlerin yıkılıp burjuvazi için tatil köyleri, eğlence salonları vb. yapılmasından başka bir şey değildir. Polis ve jandarma eşliğinde gecekondulara saldırırlar işte bunu sağlamaya çalışıyorlar. Gecekondular halkı bunu en açık şekilde görüyor, anlıyor. “İnsafsızlar” diyorlar, “fabrikalar kapandı, sıra bize mi geldi?”

Gecekondular halkının sisteme duyduğu öfkeyi doğru kanallara aktılabilmek çok önemli. Biz bir dönem sol hareketin yaptığı hataya düşmeden hareket etmek zorundayız. Onların yanında, onların mülkiyetlerini savunmak için bulunmuyoruz. Yıkım ekiplerine ilk karşı çıkması gerekenler onlar. Biz, sermayenin her türlü saldırısı karşısında onların yanında olmaya, onları sermaye düzenine karşı örgütlemeye ve sermayenin tüm yıkımlarına karşı onları iktidar için sevk etmeye çalışacağız. Evleri yıkılan işçi ve emekçilerin mücadele birliğini kurmaya, bunu, onların harekete geçmesi için bir “genel bahane”ye çevirmeye çalışmalıyız. Gecekondular halkı arasında örgütlenmeli ve burjuvazinin saldırılarına karşı nasıl savaşmaları gerektiğini onlara sabırla anlatmalıyız.

Kapitalizmin her yıkımı, ona yönelen öfkeyi daha da büyütecektir. Bugün gecekondulara bilenen öfke yarın belki de bir ayaklanmaya dönüşecektir. Leninistler şimdi buna hazırlanmalı ve barikatların en ön saflarında işçi ve emekçilerle birlikte savaşmalıdır.

Bizler konut sorununun kapitalist sistem içinde çözülmediğini biliyoruz. İnsanların insanca yaşayacakları konutların ancak sosyalizmde yapılacağı, konut sorununun ancak sosyalist sistemde çözüleceğini biliyoruz. Şimdi yapılması gereken, bunu yoksul gecekondular halkına da anlatmak ve onları büyük barikat savaşlarına hazırlamaktır.

KAPİTALİZMİN TERÖRÜ

Televizyonda haberler... “Kentsel dönüşüm savaşları sürüyor” diyor. Ve görüntüler... Yer: Beykoz. Konu: Gecekondu yıkımları...

Televizyon haftalardır “teröristlerin mekanları” olduğunu iddia ettiği gecekondu yıkımlarını bu defa teröristler diye veremiyor. Çünkü görüntüler tamamen öfkeli ve kararlı Beykoz Halkı’na ait.

Bir adam kepçenin önüne uzanıyor. Çok ciddi. “*Beni ezsin, öyle geçsin*” diyor. Aslında nice nice emekçinin üzerinden geçti araçlar ama bu sefer adamı yaka paça yattığı yerden alıyorlar. Ama halk kararlı, ölümü göze almış savaşıyor.

Yine sürüyor görüntüler... Bu defa kadınlar durmuş kepçenin önünde kenetleniyorlar. “*Yıktırmayız*” diyorlar. “*Önce bizi ezmeniz lazım.*” Yine canlarını ortaya koyuyorlar. Çünkü biliyorlar yıkılacak olan sadece evleri değil. Bugün evleri, yasımları, yarın çocukları, onurları, gelecekleri olacak yıkılan... Saldırı başlıyor. Bu ölümden teslim olmayız duruşu. 5 yıldır süren ölüm oruçlarından, zindan savaşlarından sanki. Şimdi bu emekçi kadınların duruşunda cisimleşiyor. Ve kadınlar savaşıyor. Korku yok hiç birinin yüzünde, tıpkı kepçenin önüne yatan kocalarında, polisi taşıyan çocuklarında olmadığı gibi. Eğer illaki bir korku var diyenler olursa da bu, korkudan ne yapacağını bilmez bir halde her yana saldıran burjuvalara aittir.

Bu defa televizyon şöyle diyor: “*Gecekondu yıkımlarının önünde yıktırmayız diye duran analara, dişi robokoplar müdahale etti.*” Evet, aynen böyle dedi televizyon. Ve kavga başlıyor... hiç bitmemişti ki! Bir emekçi kadına 2-3 “dişi robokop” düşüyor. İkiisi kollarından tutmuş sürüklüyor, üçüncüsü saçlarını çekiyor, tekmeliyor... Ama emekçi kadınları arabalara götürmeleri hiç kolay olmuyor. Tek bir yakarış yok. Tıpkı gerilla cenazelerinde olduğu gibi... düşmanlarını iyi tanıyorlar; kimse ağlamıyor. Aksine hınçla savaşıyor. En yaşlıları bile pes edip de kendi rızasıyla gitmiyor. Uğraştırıyor. Ve bir an bağıyorlar: “*Onu bırakın, o hamile, onu bırakın*” yine de seslerde rica, minnet yok, sert ve kesin bir ifade var. Ama “dişi robokoplar” mesajı almış olsa gerek ki hamile kadının karnını tekmeliyorlar. Saçından çekiyorlar. Adeta ona daha azgınca saldırıyorlar, tıpkı zindan savaşlarında karnından kurşunlananların özellikle yarasına saldırmalarına benziyor; ve annesinin karnında bir bebek polis tekmesiyle tanışıyor. Bu, bizim bebelerimizin ilk kez tanıştıkları bir şey değil. Onlar kundaktayken kurşunlanmayı, kimyasallarla katledilmeyi çoktan öğrendiler. Yine de durumu vahim gören burjuva kanal polisin sert tutumunu eleştiriyor ki olayları görüntülerken dayanamayıp tepki gösteren bir haberciyi de göz altına alıyorlar.

Gecekonducuları için görünen bir pencereden ölümüne savaşıyor insanlarımız kapitalizmle... Hele genç bir emekçi kadın birkaç polise tekme tokatlarla rağmen o baş eğmez yüz ifadeyle dakikalarca zorluyor düşmanlarını, her adımda onu dört bir yandan tutanları silkeliyor ve benim gözümün önüne Taksim ve Leninistler geliyor. Tüm bu görüntülerden sonra televizyon, göz altına alınmayan 13 yaşlarındaki çocukları gösteriyor ve onlar için “Bu ortamda küçük çocuklar bile politikle-

şiyor” diyor. Çocuklar bağıyor: “*Tayyip nerede?*” Adeta onu parçalayacaklar ve meydan okurcasına “*Tayyip korkusundan gelemiyor buralara*” diyor. Küçük bir kız çocuğu bir burjuva hükümetin başkanı için “*korkusundan gelemiyor*” diyor. Ha bire “*bizi bu halk seçti*” diye naralar atan Tayyip’in “O’nu seçen halkı” işte! İktidardaki bir sermaye sözcüsü halktan neden korkar? Bu patlamaya hazır bombalardan, onu korumaları ve son teknolojik araçları bile koruyamaz da ondan. İşte asıl canlı bomba bu insanlar da ondan! “*Tayyip korkusundan gelemiyor*”; halk sizi arasında görmek istiyor beyler! Ne için olacak parçalamak için! Tanıştrayım: Mezar kazıcılarınız!

Bir başka gün televizyonda yine Beykozlular, hem de en geri kesimleri bağıyorlar: “*Ben bu ülkeye 5 tane şehit verdim. Yazıklar olsun sizlere! Bu ülkeye değmezmiş.*” Evet, öyle anlaşılıyor ki faşist saldırılarınızla, provokasyonlarınızla hortlatmaya çalıştığınız o kokuşmuş “vatan, millet, Sakarya” numaralarınız dahi en geri kesimlerin bilincini bulandıramaz olmuş. Gerçekler inatçı, kendini bir şekilde dayatıyor işte! Devam ediyor haber: önceki gece göz altına alınanlar belediyenin şenliğini basmış, dağıtmışlar. Evet, artık saraylarınızda size rahat yüzü yok! Haber devam ediyor... İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş’ın yolunu kesiyor Baykozlular. Korumaların açılmaları için ikna edemediği insanların karşısına çıkmak zorunda kalan Topbaş, son model arabasından iniyor. Yaşlı bir kadın bağırmaya başlıyor. “*Biz bu ülkenin vatandaşı değil miyiz? Soruyorum size! Bize günde 1 saat su ya veriliyor, ya verilmiyor!*” Arabadan inen Topbaş sırtıyor ama belli ki tedirgin, yaşlı kadına yaklaşıp şöyle diyor: “*Tamam sizi anlıyorum, bu sorunlarınızı biliyoruz. Ama sorunlarımızı yasal yollardan çözmeliyiz.*” Acınacak durumdasınız Topbaş ve diğerleri. Yasal yollar ha! Sizin bindiğiniz lüks arabalar (kurşun geçirmez) yasal yollarla mı alınıyor? Villalarınız, onlarca korumanız, metresleriniz, tatilleriniz, çocuklarınızın Amerika eğitimleri, yurt dışı gezileriniz, bankadaki bol sıfırlı hesaplarınız. Tüm bunlar yasal mı? Sokak ortasında terörist diye bir devrimciyi vurmanız, Dersim’de faili malum susturuculu cinayetiniz, Van’daki cenazede bir genci öldürmeniz. Tüm bunlar yasal mı? Ama bizim evimize, emeğimize, çocuklarımıza, onurumuza geleceğimize sahip yıkılmamız yasa dışı... Aslında

haklısınız, ne de olsa yasalar sizin bizlerin sırtından yaşamamız, sesini çıkaranlarıysa rahatça öldürebilmeniz için var. Bu durumda bizim insanca yaşamamızın tek koşulu “sizin yasadığınız” olmak!

Bir Kürt anası, gerillalar için terörist diyen televizyona karşı tükürüp, “terörist sizin babanızdır” dedi. Evet terörist sizin babalarınızdır, sermayenizi miras aldığınız. Çünkü o paralar öldürdüğünüz binlerce işçinin, emekçinin kanıyla birikti. Binlerce insanız biz. Lağım akıtan televizyon kültürünüzle, uyuşturucunuzla, fuhuşunuzla çürütmeye çalıştığınız... Bombalarınız, kimyasallarınızla, köy yakmalarınızla, tecavüzünüz, işkencenizle, zindan katliamlarınızla. Her gün saatlerce küfürle çalıştırıp işten attığınız, evini yıktığınız, çocuğunu öldürdüğünüz analar, babalarız biz... Dersim’de, Maraş’ta, Çorum’da,

Gazi Mahallesi’nde, Sivas’ta yaktıklarımızı. Halepçe’de katlettikleriniziz... Halkız biz ölmeyiz!

Trafik terörü de sizsiniz, kapkaç terörü de, islami terör de, gecekondulu terörü de. Hepsi sizsiniz. Siz Uğur Kaymazların teröristisiniz. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin... İngiltere’deki Brezilyalı kardeşimizin teröristisiniz. Siz kapitalizm terörüsünüz.

Ve Genelkurmay buyuruyor: “Teröre karşı topyekün mücadele” Hay hay! İşçiler, emekçiler, öğrenciler, emekçi kadınlar, çocuklar topyekün mücadeleye! Herkes silahlansın, kuşansın bu teröristlere karşı. Bu son kanlı kavgamız olacak ve başta bayrağımız Leninizm!

Antep’ten Bir Leninist

EMEKÇİLER MÜCADELEYE!

Merhaba;

Ekmeğini, emeğini satmak zorunda kalıp da yiyenler... Bizim bir kamyonumuz var. Nakliye işleriyle uğraşyoruz. Sabah saat 05.00’de kalkıp akşam 21:00-22:00 arası eve geliyoruz. Kamyona ailece odun yüklüyoruz, bayanlar da dahil olmak üzere. Odunların ağırlığı yaklaşık 50-100 kg oluyor. Odunları Ege Bölgesi’nin dağlarından yükleyip İzmir’deki odun fabrikasına getiriyoruz. Bizim gibi bu işte çalışan bir sürü emekçi var. Kamyonlar odunları ton hesabı ile taşıyorlar. 15 tonu geçerse trafik (eli maşalılar) yolda ceza kesiyor. 15 tondan aşağı olursa bu ücret kamyonun taşıdığı yükü kurtarmıyor. Bundan 2-3 yıl önce aldığımız parayla bugün aldığımız aynı... Mazota zam, lastiğe zam... Kendi kârlarına kâr katmayı, sömürmeyi iyi öğrenmişler.

Bütün emekçiler her şeyin farkında, bilincinde. Bilmeyenlere de biz öğreteceğiz faşizme karşı savaşmayı. Kapitalizmi ortadan kaldırdığımız sürece bu sömürü devam edecek.

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE
GELECEK!**

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN
OLACAK!**

İzmir’den bir Kadın İşçi

“Bir Gün Güzel Haberler Yazacağım”

Merhaba sevgili dostlar;

Bugüne kadar ki yazdıklarımı düşündüm de hep işkence, sömürü, yani hep iç karartıcı üzücü şeyler yazdım. Farklı şeyler yazmak istedim, ama sadece istedim. Çünkü bulamadım, nasıl bulabilirim ki?

Ben işçiyim, korkunç sömürü silahlarının ablukasında bir savaşçı. Fabrikalar Filistin sokaklarına dönmüş. Silahlı haydutlara taşla karşı koyarsınız. Eğer bir arkadaşımıza faşizmin gerçek yüzünü anlatabilirseniz işte bu sizin en büyük zaferinizdir. Bu tür güzel şeyler elbette yaşanıyor ama güzel haber olarak göremezsiniz, çünkü bize göre bunlar zaten olması gereken şeyler. Bazen hiç istemediğiniz şeyler de yaşanıyor. İşte bunlardan bazıları.

Bir çılgılık geliyor, koşuyorsunuz. Ekmek için elini uzatmış arkadaşımızın elini makine denen canavarın ağzında görüyorsunuz. Sonra işçi haksız çıkıyor, makine hata yapmaz, işçi dalgın. Peki işçi neden dalgın? Çünkü 12 saattir çalışıyor. Makinenin motorları ısınıp arıza yapıyor ama işçinin hata yapma şansı yok. Sezonluk işçilerden birisi kaza yapıyor ve saklıyor, çekici vurduğu kolunu acı içinde oynatarak, “Yok bir şeyim, birazdan geçer, ilk günden göze batarsam çıkarırlar, çok ihtiyacım var, boş ver geçer, kimseye söyleme” diye uyarıyor. Aslında acı içinde çalışan bir kişi değil. Bir alan düşünün, biber gazıyla dolu acı bir alan ve bu alanda bir yığın insan. Taksim? Değil. Filistin? O da değil, Kuzey Irak? Hayır bilemediniz! Çünkü burası acı biberin doğranıp paketlenildiği bir fabrika, yapılan işle uyumsuz bir ortam. Kapalı bir alan. Burada insanlar 12 saat öksürüyor. İnanılmaz değil mi? Ama ne yazık ki gerçek. Beyaz yakalılardan biri; “O bölüme girmekten utaniyorum, orası Nazi Kampı’na benziyor” diyor.

Evet dostlar bir gün güzel haberler yazacağım, inanıyorum. Hani bizim bir sloganımız var ya, söylerken içimi ürperten o güzel slogan; “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak” işte bir gün bu gerçek olacak ve ben size güzel şeyler yazacağım...

Hepinizi sevgiyle selamlıyorum.

İzmir’den Leninist Bir İşçi

Devrimimiz bir halk karakteri taşıyacaktır, ezilen bütün sınıflar ve halklar, kendi özlemlerini ve acil sorunlarının çözümünü bu devrim sürecine bağlayacaklardır. Proletarya ve onun devrimci sınıf partisi, devrimin önderliğini ele almak için halkın bütün hareketi üzerinde etkinlik ve hegemonya kurmalıdır.

Devrim, ancak proletaryanın birleştiriciliğindeki bir halk hareketi üzerinde yükslebilir. Öyleyse proletarya, zafer için kendi eylem ve faaliyetini halk hareketi düzeyine çıkarmalıdır. Günümüzün temel sorunlarından biri budur.

Bir sınıf ya da parti, halk hareketini kendi başına yaratamaz. Fakat bu hareketi yakalar, kavrar ve yön verir. Parti çağrılarını ne kadar yaygın olursa olsun devrimci ajitasyonlar, tek başına milyonların hareketini yaratamaz. Bunun için, artık çözümü ertelenemez çelişkilerin olgunluğu, siyasi baskının dayanılmazlığının halklara önünde hiçbir engel tanımayan bir kararlılık taşıması gerekir. Kürt halkı, kendi hareketini ve koşullarda yarattı. Şimdi, Türkiye’de de halk hareketinin ortaya çıkmasının koşulları oluşmuş bulunuyor.

İşçi sınıfının hemen her bölgeye

HALK HAREKETİ DÜZEYİNE ULAŞMAK

rının yakıcılığından, çatışmaların artık varlık-yokluk sorununa dönüşmesinden öğrenir. Acil ihtiyaçlarının yakıcılığı ve çatışmaların sertliği, halkın dağınık kesim-

yayılan, sertleşen mücadelesi; gecekondular savaşı; faşist teröre karşı artan öfke; öğrencilerin cesur kavgaları; bütün bunlar son aylarda öylesine yayıldı ve üst üste bindi ki, hareket artık hiçbir partinin tek başına kontrol edemeyeceği bir düzeydedir. Birleşmiş bir halk hareketinin temelini oluşturacak olan savaşım birlikleri, şimdi farklı nedenlerle ve farklı zamanlarda, kendilerini eğitimden geçiriyorlar. Her biri kendi alanında ve kendi sorunları çerçevesinde kavgaya veren ve eğitimden geçen bu birlikler ortak bir hedef etrafında bileşip, bir meydan muharebesi ve muharebeler dizisi için düzenli bir ordu biçimine nasıl ulaşacaklar? Bu dağınık birlikler, tek bir parti gibi düşünmeye, tek bir ordu gibi hareket etme alışkanlığına nasıl kavuşacaklar?

Bir halk ancak karşı-devrimin olağanüstü sert saldırıları karşısında gösterdiği dirençle tek bir parti gibi düşünmeyi öğrenir; bunu kendi acil ihtiyaçla-

lerinin farklı düzeylerde savaşım veren bölüklerinin arasında bir duygu birliği oluşturur. Halk önce duyar, sezinler, sonra öğrenir. Bu süreç sancılıdır, düz bir çizgi izlemez. Anlık toparlanmalar, hedefine varmayan çıkışlar, dağılmalar, sonra yeniden bir araya gelmeler olmadan bu süreç düşünülemez.

Devrimler tarihi incelendiğinde görülecektir ki, farklı alan ve farklı düzeylerde yoğun bir mücadele birikimi elde eden devrim hareketi, ani sıçrama dönemlerinde, genel ayaklanma ortamlarında bir halk hareketine evrilir. Böylesi tarihi dönemlerde milyonların önyargıları kökünden kazınır; tüm sınıflar gerçek çıkarlarını, karakterlerini ve güçlerini tanırlar ve sınımlardan geçirebilirler. Yaşadığımız topraklar bugüne dek bütün devrimci sınıfların aynı anda bir genel ayaklanmasına sahne olmadı. Kürt halkı, kendi öfkesinde sert ve uzun süreli bir ayaklanmalar dizisi yaşadığı için, Ulusal Kurtuluş Hareketi bir halk hareketi seviyesine ulaştı. Oysa Türkiye’de yaşanan ayaklanmalar, yerel düzeyde kaldı. Genel ve sarsıcı etkiler yaratmış olmalarına rağmen, bu yerel ayaklanmalar tüm devrimci sınıfları aynı anda harekete geçiremedi.

Bu yerel ayaklanmalara katılan, yön veren yapılara, emekçiler önemli bir destek verdi. Emekçilerin bu yapılarla yoğun destek vermesi, halkın devrimci bir iktidar özleminin ifadesinden başka bir şey değildi. Devrimci çalışma, bu yerel ayaklanmaları genel bir ayaklanmanın alt basamağı haline getirebilirdi. Ancak, söz konusu yapıların genel bir ayaklanma ve iktidar sorunu yerine, gündemlerini haklar ve diğer ıvırzıvır kazanımlara kilitlemiş olması, bu

gelişmenin önünde en önemli engellerden biri oldu. Aynı dönem burjuvazi, devrimi “insan hakları” düzeyine indirgeyip, altını boşaltacak olan politik çevirme hareketine hız verdi. Burjuvazinin politik çevirme hareketiyle bu yapıların haklar-kazınmalar mücadelesi birçok konuda örtüşünce, söz konusu yapılar emekçilerin gözünde yıprandılar. Bu yapılar geçmişten hiç ders almamış görünüyor. Bu nedenle, devrimci çalışmanın bir halk hareketi düzeyine ulaşması, yıpranmış bu yapıların sayesinde değil, bunlara rağmen gerçekleşecektir.

Mucizeye Değil Devrimci İddia Ve Coşkuya İhtiyacımız Var

Eylem alanları o denli geniş, yaygın ve yoğun ki, daha henüz işçilerin tüm eylemlerine bile müdahale edecek bir güç yokken, halk hareketine ulaşmak için bir mucizeye ihtiyacımız olduğunu düşünenler çıkacaktır. Oysa, Lenin’in sözleriyle, devrimler tarihinde mucizelere yer yoktur. Her eylem, her kavga, emekçileri, burjuvaların, reformistlerin ve küçük-burjuva devrimciliğinin etraflarına ördüğü kuşatmayı içerden zorlamaya götürüyor. Yani, tek taraflı bir çaba söz konusu değil. Devrimci hedeflerimizin açık ve net karakteri, emekçilere bu konuda önemli bir destek sunuyor. Fakat bu yetmez. Tarihin ani dönemeçlerinde, devrimin gerçek bir halk hareketine dönüştüğü bu dönemlerde hedeflerimizin netliği yetmez. Bunları gerçekleştirmeye uygun olduğu kadar, sıradan bir emekçinin kolayca ulaşabilmesine de uygun araçları şimdiden işler hale getirmeli. Bu araçlar için politik deneyim kadar önemli pratik deneyimi de elde etmiş olmalıyız. Bu bir.

İkincisi ve daha önemli olanı, politik karargâhın kendi işini tümüyle yerine getirebilmesi için sağlama alınmış olmasıdır. Birçok devrim deneyimi göstermiştir ki, devrimci öncü, başlayan ve süre giden hareketin tıkanma noktalarını, yeni ihtiyaçlarını ve yeni bir düzeye sıçrama momentini herkesten önce görür ve herkesten önce davranırsa, halk hareketi düzeyine doğru adeta sıçrayarak büyür. Ulusal Kurtuluş Hareke-

ti’ni 90’lı yılların hemen başında halk hareketine dönüştüren, başlayan ve yaygınlaşan serhıldanlara herkesten önce müdahale etmesini sağlayan bir politik karargâha sahip oluşuydu.

Yaşadığımız topraklarda olayların gelişimi, kitle mücadelesinin genel bir ayaklanmaya varma anının uzakta olmadığını gösteriyor. Bu anın gelişi, büyük katliamlar ve daha da büyüklerine hazırlanan burjuvazinin telaşından, emekçilerin ise her an daha sert kavgalara hazır oluşundan çıkartılabilir. Öyleyse politik karargâhın sağlama alınması acil bir ihtiyaçtır. Bu politik merkez, bir karargâh niteliğine bir an önce kavuşmalıdır. Ancak karargâh niteliği sayesinde ki, politik yönlendirici güç, kitle hareketiyle bağlar kurabilecek, farklı mücadele biçimleri ve her yeni duruma uygun yeni görevleri kitleye kavratılabilecektir.

Halk hareketini kavramak ve yönlendirmek için, geniş emekçi kitleleri devrimci bir program ve sloganlar etrafında toplamak kadar, hatta işin pratik yönü düşünüldüğünden bundan daha önemli olan şey; emekçi yığınların devrimci coşkusunu kazanmak, uyandırmak, bu coşkuyu yükseltmektir. Çünkü ancak böyle bir devrimci coşkuyla, karşı devrimin örgütlenme, silahlanma üstünlüğünü yıkacak bir enerji sahibi olabiliriz. Açlık, sefalet ve bezginlik içinde debelenip duran, her yandan gelen baskılar altında bunalan bir kitle, gökyüzünü fethetmek için bir ordu haline, devrimci coşku sayesinde gelecektir.

Ayaklanmayı tek boyutlu, tek bir eylem gibi değil, bir süreç gibi düşünmek gerekirse, bugün yaşadığımız olaylar zincirini, burjuvaziye karşı başlayan bir ayaklanmanın basamakları olarak değerlendirmemiz gerekir. Eğer işçiler mücadelesine fabrika işgalleriyle başlıyorsa Mersin liman işçilerinde olduğu gibi, tüm bir şehri işgal etmekten bahsediyorsa; gecekondu emekçilerinin savaşında en otoriter araçların gündeme geldiğini görebiliyorsak, bunun adı ayaklanmadır. Burjuvazi her özelleştirmeyi, her ev yıkımını böyle değerlendiriyor. Ayaklanma güçlerini dağıtmak; küçük zaferlerle moral bulmak ve karşı tarafın güçsüzlüğüyle alay etmek fırsatını hiç kaçırmıyor. Emekçiler de aynı ruh haliyle hazırlanmalı, savaşı bir ayaklanma gibi görmeli. Devrimci coşku, yıkımların, acıların, haksızlıkların, ezilmişliğin teşhiriyle yaratılmaz. Bir ayaklanma içindeyse, bu tarz bir ajitasyon ayaklanmanın ölümü olur. Yaptığımız her eylemi, her mevzi savaşını, burjuvaziyi püskürtmek amacıyla vermeliyiz. Kazandığımız küçük zaferleri, ayaklanma güçlerinin moralini yüksekte tutmak için kullanmalıyız. Her kavgaya bu ciddiyetle, bu iddiayla, bu coşkuyla girişmeli, emekçileri bu ruh haliyle donatmalı ve hazırlamalıyız. Protesto için, destek için, propaganda için değil, kazanmak için, karşı-devrimi püskürtmek için, ona hakkettiği dersi vermek için çalışma yapmak; “Kemik kıran partisinin” ilkesi bu olmalıdır.

DEVİRİMİN ÖNGÜNÜ

Türkiye ve Kürdistan'da ortaya çıktığından bu yana çeşitli düzeylerde süren devrimci durum, yeni, yoğun ve olgun bir aşamaya girdi. Emekçi kitleler, isteklerini açığa dile getiriyor, kapitalizmle girdikleri savaşım, gün gün genişliyor ve yeni boyutlar kazanıyor. İç savaş düzeyinde yürüyen sınıf savaşımı bir sıçramayla karşı karşıya. Proletarya sınıflar arası güç ilişkisini kendi yönünde değiştirmek için, savaşımı devrimci yöntemler temelinde şiddetlendirmek zorunda. Mücadele ölüm-kalım aşamasındayken, devrimci yöntemlere dayanan devrimci mücadele biricik kurtuluş yoludur.

Olaylar kesin devrimci yönde ilerliyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri her tarafta sermaye sınıfı ve onun devletiyle çatışma halinde. Çatışmalar hep aynı tempoda gitmiyor; şimdi daha bir yoğun. Mücadelenin sürekliliğine, yaygınlığına ve kitleselliğine rağmen, halen somut bir sonuç alınmış değil.

Emperyalist sermaye ve işbirlikçi tekelci sermaye kendi hedeflerine ulaşmak için, önlerine çıkan her şeyi yıkıyor. Emekçi sınıfların elinde ne varsa gasp ediliyor. İşçi sınıfı, ekonomik kazanımlarından, mevzilerinden, örgütlülüğünden sökülüp atılıyor. Burjuva toplumunda yaşam koşullarının insanlık dışı doğası iyice açığa çıkıyor. Halk kitleleri mevcut duruma daha fazla katlanamayacak kadar aşağılanıyor.

Hiçbir halk bu duruma katlanamayacağına göre, halkların önündeki ivedi görev, devrimcileşmek ve devrimi yükseltmektir. Devrimi kaçınılmaz yapan yaşam koşullarıdır; bu insanlık karşıtı yaşam koşullarına son verecek olan da bir devrimdir; devrimcileşmiş halktır. Olaylar ve emekçi halk devrim yönünde ilerliyor.

Olayların devrimci doğrultuya girmesi bir anlık bir gelişme değildir. Bunun temelinde, kapitalist toplumun bütün bir gelişmesi var. Burjuva toplumun ilerlemesi karşılıklı içinde bir ilerlemedir. Bunun altında emek-

sermaye çelişkisi ve karşıtlığı var. İşçi sınıfının en aşağılık koşullar altında tutuluşu, ezilmişliği, sömürülüşü, köleliği, yoksulluğu ve yoksunluğu var. Çünkü burjuva toplum, herkesin birlikte ilerlediği bir toplumdur -doğası gereği de olamaz. Kapitalist toplumda bir sınıf (kapitalist sınıf) sürekli yükselirken, emekçi sınıf ise yaşam koşullarıyla gerileyen bir sınıftır. Burjuva toplumun çelişmeli, çatışmalı evrimi, sonuçta bu çelişkileri ve çatışmayı çözecek bir toplumsal devrimi kaçınılmaz hale getirdi.

Milyonlarca insanın istekleri, özlemleri, öfkesi devrimde patladı. Devrim şimdiye dek, egemen sınıflarca, baskı altına alınarak, devrimci güçler yok edilerek; işkence, idam, katliam, yasak, sansür, yani "demir ökçe" politikasıyla engellenip, ertelendi. Ve bu yüzden devrim büyük bir enerji biriktirecek patlıyor.

Yaşanan gelişmeler, emekçilerin patlayan devrimci enerjisinin bir anlık bir hareketin, bir öfkenin ve devrimci ajitasyonun ürünü olmadığını, burjuva toplumu havaya uçuracak sınıfsal patlayıcıların yıllarca ve yıllarca üretildiğini ve biriktiğini apaçık gösteriyor.

Devrimi gündeme getiren, güncelleştiren kapitalizmin ilerleyişidir, ama aynı zamanda, bu nesnel temellere dayanan sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi, sınıflı toplumlarda, toplumu devindirici güçtür, tarihin motorudur. Sınıf mücadelesi dışında bir devrimi, emekçilerin kurtuluşunu ve sosyalizmi hiç düşünmedik.

Kitlelerin Bilincinde Değişim

Türkiye'de sınıf mücadelesinin uzun bir geçmişi var. Sınıf mücadelesinin seyrek olarak ortaya çıktığı dönemden, sınıf mücadelesinin yoğun-devrimci dönemine uzanan bir çizgi bu. Sınıf mücadelesi ise son otuz beş yıldır, ya iç savaş, ya da iç savaş

yakın bir çizgide gelişti. Kuşaklar boyu süren bir devrimci mücadele var. Militan bir sınıf, militan bir devrimci hareket ve militan bir devrim var. Bugünkü devrimci patlama, öteki şeylerin yanında savaşkan bir devrimci hareketin ürünü olarak doğdu.

Devrimi başaracak olan proletarya ve halk kitlelerinin bilincinde ve sosyal hareketinde büyük bir değişim ve dönüşüm var. Bugün sınıf mücadelesinde etkin olan, faal olan kuşak, mücadelenin en sert ve yoğun döneminden geçmiştir. Tarih yapacak kitlelerin yapısındaki bu değişim; tarihin kendisinde bir değişimdir. Savaşkanlık, deneyim ve örgütlülük ve çok kısa sürede organize olabileme yeteneği yönünde, daha ileri sıçramalar yapacak bir konumdadır.

Bugün sermaye ve devlet egemenlik sistemi hakkında yaptığı politik değerlendirmeler ve pratikte geliştirdiği mücadele yöntemleri düne göre, nasıl bir mesafe katettiğini çok iyi biçimde ortaya koyuyor. Daha dün devrimcilerin söylediklerini ve yaptıklarını bugün geniş halk kitleleri söylüyor ve yerine getiriyor.

Olaylara çok sığ bakanlar, bu olaylarda etkin rol alan kitlelerin kendisindeki bu büyük değişimi göremiyorlar. Her şey, sürekli devrim, değişim ve dönüşüm halindedir. Bu diyalektik yasa kitle hareketinde iyi bir şekilde gözlemlenebilir. Halk artık değişime uğramıştır. Tarih halk kitlelerinin eseridir. Ama halk her zaman bu hareketi bilinçsizce yapmıştır. Şimdi ilk defa kendi tarihini bilinçlice yapacak noktaya gelmiştir.

Reformist ve oportünist hareket ise, değişim geçiren ve eylem halindeki emekçi kitlelerin gerisinde kalmıştır. Bunun en çarpıcı ifadesi, halk yığınları devrim ve devrimcileşmeye yönelirken, küçük-burjuva sosyalist hareketin uzlaşma politikasında ısrarlı oluşudur.

Tarihe evrensel düzeyde bakılınca, bir ilerleyen yön, bir de gerileyen bir yön oldu-

ğu görülür. Eski toplumsal ilişkilerde bir gerileme ve çöküş meydana gelirken, sosyalist toplum yönünde mutlak bir yükseliş olduğu açıkça görülecektir. Yine bu temelde işçi sınıfı hareketindeki belirgin yükseliş de çok çarpıcıdır. Buna karşılık, küçük-burjuva karakterli hareketlerde süregelen bir gerileme var. Küçük-burjuva hareket, ne zaman devrimci çatışmaların içinde yer alsın, onun iradesi dışında, olayların devrimci etkisinden ileri geliyor.

Emekçi yığınların mücadelede ağırlıklı olarak yer alması, olması gerektir ve büyük bir ilerlemedir. Devrim ve evrim bir devrimin öngününde olduğumuzu gösteriyor. Bu devrim nesnel gelişmeler tarafından hazırlandı. Temelinde de ekonomik zorunlu luk yatıyor.

Devrim Günceldir

Burjuvazinin üretime ve üretici güçlere koyduğu yapay yasak; bunun temelindeki kapitalist üretim biçimi ve üretimin sonuçlarına el koymanın özel niteliği ile emeğin sosyal karakteri ve üretimin sosyal karakteri çatışma halinde. Bu yüzden mevcut toplumun aşılması üreticiler için bir varlık-yokluk sorunudur.

Bu devrim çok yönlü ve farklı karakterli çelişkiler tarafından hazırlandı. Çelişkiler üst üste binerek bir çelişkiler yumağı oluşturdu. Çelişkilerin çözümü bir devrimi, kaçınılmaz bir devrimi zorunlu yapıyor.

Bu devrim aynı zamanda güncel bir devrimdir. Devrimi gündeme getiren tüm çelişkilerin gelişmesi emekçilerin devrimci hedeflerini güncelleştirdi. Tekelci sermayenin ekonomik ve politik gücüne son vermek, giderek kapitalizmin temellerine yönelecek olan bir devrim yani demokrasi ve sosyalizm mücadelesi günceldir. Kesintisiz sosyalizm varacak olan Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı geleceğe erelenemez. Ortalama sol bu sürecin bugünden başlamış olduğunu bir türlü anlayamıyor. Şimdiye dek gecikmiş, ertelenmiş, bastırılmış olan devrim bugün kendisini patlamalar biçiminde ortaya koyuyor.

Bir devrimin öngününde olduğumuzu gösteren sayısız yeni olgu var. Bilindiği gibi ekonomik krizler ve ekonomik yıkım kapitalizmin çelişkilerini keskinleştirir. Çelişkilerin keskinleşmesi bir devrim için zorunlu koşuldur. Türkiye ve Kürdistan'da çelişkileri harekete geçiren ve tam bir patlama biçiminde öne çıkaran koşullar yeterince olgun.

Ekonomik kriz süregündedir ve boyutlanmaktadır. Ekonomik yıkım ve emperyalizmin ekonomik ilhakı; sonuna kadar vardırıma, onu tamamlama sürecinin yoğunlaşmasıyla birlikte halk kitleleri derin bir sefaletle

sürüklendi. Her şey katlamalı ve sıçramalı bir şekilde oluyor.

Milyonlarca işçi çok kısa sürede işsiz kaldı. Başka zamanlar on yıllar boyu olabilecek işten çıkarmalar, şimdi aylarla ifade edilecek kadar kısa zamanda gerçekleştiriliyor. Bir işsizlik patlaması var. Çalışanların gerçek alım güçleri hızla düştüğü gibi, hiçbirini yarından emin değil; herkes, her an işsiz kalabilir. Yani emek-sermaye çelişkisi keskinleşip, öne çıktı.

Öte yanda küçük üreticilerin yıkımında da bir sıçrama ortaya çıktı. AB süreci zaten başlı başına üreticiler için yıkım demektir. Sermaye sözcüleri birkaç yıl içinde köylü nüfusu en az "on milyon" azaltacağını söylüyor. Bu, ancak bir yıkımla olabilir ve yıkımdır. Bu yıkım bugünden hızlanmıştır. Metropol nüfusunun 1-2 yıl içinde birkaç taşra kenti kadar büyümesi esas olarak kırdaki yıkımın nüfus hareketini göstermekten başka bir şey değildir.

Kentlerde ise başka bir yıkım yaşanıyor: yüzbinlerce insanın evi yıkılarak sokağa atılıyor. Emekçiler gerek ekonomik nedenlerle, gerekse de devlet zoruyla, kent merkezlerinden kovuluyor. Her seferinde, biraz daha kent dışına çıkarılıyor. Tüm bu nesnel olgular, çelişkilerin aniden keskinleşmesi; harekete geçmesi ve patlaması, sıçrama göstermesi; devrimin de sıçramalı, katlamalı gelişimini getiriyor.

Her Yer Eylem Alanı

Her yerden çatışma haberlerinin gelmesi, içine girdiğimiz yoğun devrimci dönemin bir sonucudur. Bir taraftan işçiler çatışıyor, bir taraftan kent ve kır yoksulları çatışıyor; bir taraftan Kürt halkı çatışıyor, bir taraftan devrimci tutsaklar eylemde.

Her eylem başka bir eyleme yol açıyor. Eylemler birbirini yaratıyor ve her yer eylem alanı oldu. Üstelik her yeni eylem, bir öncekini aşacak dinamiklere sahip. Mücadelenin yoğun dönemlerinde her eylem, anında başka bir yere sığıyor, genişliyor. Burjuva toplum baştan başa sınıfların çatışma alanı.

Birbirinden kopukmuş gibi meydana gelen sayısız olayın, sayısız eylemin, aslında son nedeni aynıdır, hepsi aynı temele, kapitalist toplum temeline bağlıdır. Ezenlerle ezilenler, sömürülenlerle sömürülenler, varlıklar ile yoksullar arasındaki bu savaş hep aynı burjuva temelden kaynaklanıyor. Sınıflar savaşımı ya savaşan sınıfların birlikte yıkımıyla sonuçlanacaktır ya da devrimci sınıf proletarya bu savaşta kazanarak burjuva toplumu yıkacaktır.

Emekçi hareketinin bir özelliği de sıklığı ve yayınlığıdır. Sınıf mücadelesinin daha seyrek olduğu dönemde sınıfı etkileyen

sınırlı sayıda eylem olur. Bu koşullarda ortaya çıkan eylemler, yeni bir eyleme kadar binçerlerde iz bırakır özellikle olur. Fakat sınıf mücadelesinin yoğun olduğu dönemlerde eylemler öylesine sık ve çok olur ki, çok kısa süreye onlarca yılın eylemi sığar.

Bugün olan da tamamen budur. Kitle eylemleri tüm kentleri ve yerleşim alanını sarmıştır. Eylemlere her gün çok sayıda yeni kitle katılıyor, yine çok sayıda kitle yeni bir politik yaşama başlıyor. Aralarında doğrudan bir koordinasyon olmasa da, aynı ortak düşmana, kapitalist sınıfa yönelmesi bakımından fiili bir ortak hareket oluyor. Kapitalist sınıfın topyekun saldırısı, saldırının şiddeti, aynı toplumsal konumda olan halk kitlelerini ilişki bakımından da, sıkı bağ kurmak yönünden de birlikte organize olmaya zorluyor.

Halk kitleleri arasındaki bu eşgüdümü ve mücadele birliğini kim sağlayacaktır? Çok açıktır ki, bunu yapacak tek güç işçi sınıfıdır. Ancak işçi sınıfı tüm halk güçlerini birleştirme, harekete geçirme yeteneğine sahiptir. Halk hareketinin yeni bir aşamaya varması, örgütlü ve sonuç alıcı eylemlere yönelmesi, her şey, devrimci sınıf, proletaryanın pratikte öncülük etmesine bağlıdır.

Devrime Somut Yaklaşmak

Devrimci durumun gelişimine bağlı olarak devrim sorunu pratik bir sorun olarak karşımıza çıkmıştır. Bu şartlarda, artık devrim sorunu yalnızca genel düzeyde ve bir propaganda sorunu değildir. Devrime somut yaklaşmamız gerekiyor. Nasıl bir devrim, nasıl bir iktidar sorusu can alıcıdır. Olaylar bu yöne doğru ilerlediğine, gelmekte olan bir devrim söz konusu olduğuna göre, devrimin (iktidarın) niteliği de açık olarak belirtilmeli. Kitleler bu konuda açıklık ister. Leninist Parti'nin Devrim Programı açısından açık olan bu sorun, emekçiler açısından da açık olmalıdır. Bu durumda Devrim Programı'nı emekçi kitlelere benimsetmek ivedi bir görev olarak önümüzde duruyor. Bizim için açık olan bir şey kitleler için henüz açık olamayabilir. Devrim Programı'nı gerçekleştirmenin araç ve yöntemlerini kitlelere benimsetmek, halkları devrime hazırlamanın somut görevlerindedir. Tüm bunlar eylem içindeki emekçilerin eyleminin içinde yapılacaktır.

Bu devrim, hareket halinde bir devrimdir. Kesinlikle bu noktada durmayacak, ileri gidecektir. Devrimin temelindeki toplumsal dinamikler, onu hedefine doğru götürülecektir.

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Ölüm Orucu Savaşçısı Serpil Cabadan, Ölüm Orucu'nun 52. gününü geride bırakıyor. Sosyalizme doğru yürüyen kataraya yol açmak için çalışan "makasçı"nın uyanması için, uyuyanların ayağa kalkması ve kendisiyle birlikte bir türkü tutturması için... Şehirlerin en güzel caddelerinin kızıl bayraklarla dolması, kızıl gelinciklerin tüm yeryüzünü kaplaması için... Büyük zaferin ilk türküsünün zindanlarda yankılanması için... Zindanlardaki ve dışarıdaki açlığın son bulması... Gündüzlerinde aç gezilmeyen gecelerinde aç yatılmayan günler için... Çocukların ölmediği, makineli silah-

larla taranmadığı, misket bombalarıyla kollarının, bacaklarının koparılmadığı, kimyasal silahlarla kavrulmadıkları bir dünya için...

Ölüm Orucu sürüyor... İnsanlığın kırılmaya yüz tutmuş umutlarını canlı tutmak, uğruna ölünebilecek bir dünyayı yaratmak için, 21. yüzyılda insanlara, etrafları kalın duvarlarla çevrilse de, umut ışığının sızacak bir yol bulacağını, olmazsa o yolu kendisi açacağını, direnç güllerinin betonu çatlatacağını göstermek için...

"Bitmedi o kavga

Sürüyor ve sürecek

Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek..."

DEVİRİME KADAR, DAİMA!

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde Zorla Sevk

2 Ağustos 2005 Günü DETAK, Tekirdağ F Tipi'nde yapılan operasyon ve zorla sevklerle ilgili İHD'de bir basın açıklaması yaptı. DETAK adına konuşan Fatma Yıldırım, şunları söyledi:

"1 Ağustos Pazartesi sabahı, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'ne yakınlarımızı ziyarete gittiğimizde, bazılarımız yakınlarımızla görüşemeyeceğimizi öğrendik.

Bize, '30 Temmuz Cumartesi günü, sabah saat 06.00'da bir kısmının Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne, bir kısmının da Bolu F Tipi'ne sevk edildiıklarını' söylediler. Daha sonra görüşe girdiğimizde de nasıl bir 'sevk' yaşandığını öğrendik.

Cumartesi sabahı hücrelere robokop giyimli askerler ve gardiyanlar dolmuşlar; devrimci tutsakları sabahın erken saatlerinde zor kullanarak apar topar hücrelerden çıkararak sevk götürmüşlerdir. Aniden yapılan bir başkanla, operasyon havasında hücreleri basıp, tutsakları zorla yaka paça sürükleyerek, döverek dışarı çıkarmışlardır.

Müebbet hapis hükümlüsü olan TKEP/L davası tutsağı Baki YAŞ'ın ziyaretçisi, Baki YAŞ'ın Cumartesi günü Bolu F Tipi'ne sevk edildiğini, ancak Pazartesi günü ziyaretine gitğinde öğrenebildi. Baki YAŞ'la aynı hücrede kalan tutsakların ziyaretçilerinden aldığımız bilgiye göre, tutsaklar, ani bir başkanla dövülerek, yerlerde sürüklenerek hücrelerden alınıp sevk edilmişlerdir. Aynı şekilde, ziyaret giden tutsak yakınlarından biri de, DHKP/C tutsağı Mustafa Tosun'un da aynı şekilde hücrelerinden çıkarıldığını, hücrelerdeki diğer tut-

sakların da kollarından tutulup ağızları kapatılarak her tür hareketinin engellendiğini söyledi. Bunun yanı sıra;

İşçi Köylü Gazetesi eski Genel Yayın Yönetmeni Memik Horuz'un da Bolu'ya götürülenler arasında olduğumu;

Toplam 30 kişinin zorla sevk edildiğini;

Bu tutsaklardan 17'sinin Bolu F Tipine, 13'ünün ise Tekirdağ 2 No'lu F tipi'ne sevk edildiklerini;

Bu saldırıyı protesto etmek için Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde ve Bolu F Tipi'nde bulunan tüm devrimci tutsakların açlık grevine başladıklarını öğrendik

Bolu F tipine sürgün edilen tutsaklardan isimlerini öğrenebildiklerimiz:

Baki YAŞ, Aslan BAHAR, Memik HORUZ, Mehmet KULAKSIZ Erdal KOÇ, Hüseyin ÖZEN, Nurettin ERENLER, Taylan BALATACI, Eren AYDOĞDU;

Tekirdağ 2 No'lu F tipine sürgün edilen tutsaklardan isimlerini öğrenebildiklerimiz;

Kenan GÜNYEL, Ali Ercan GÖKOĞLU, Serdar KARACELİK, Mustafa TOSUN, Cemal AĞIRMAN, Kaan KURTULUŞ, Bülent Kemal YILDIRIM, İnan GÖK, Barış ATEŞ, Celal YAYLA, Ercan KUTLU, Sinan YILDIRIM, Osman NURİ OCAKLI, Ali KOCA, Baysal DEMİRKAN;

Muzaffer Öztürk de Tekirdağ 1 No'lu F

tipinde tek kişilik hücreye konulmuş;

Tutsakların para ve eşyalarının kendilerine verilmemiştir.

İşbirlikçi tekelci sermayenin emekçi halkları ve onların öncüsü devrimci tutsakları teslim almak için başlattığı saldırının bir parçası olan yeni Ceza İnfaz Kanunu(CİK)'na dayanarak yapılan saldırıların sonucusu değildir bu. Bu yasanın yürürlüğe girmesiyle, zindanlarda baskılar iyice yoğunlaşmıştır. F tipi zindanların tümünden kapatılması için 5 yıldır Ölüm Orucu Eylemi sürdürülüyor. Biz tutsak yakınları olarak Ölüm Orucu eylemiyle bu saldırılara da cevap olan devrimci tutsakların yanında olmalı, bu saldırılara ve baskılara karşı mücadele birliği örgütlemeliyiz. DETAK olarak duyarlı olan herkesi devrimci tutsaklara sahip çıkmaya, onların dışarıdaki sesi soluğu olmaya çağırıyoruz. Saldırıları bugüne kadar ne devrimci tutsakları ne de bizi yıldıramadı. Bundan sonra da tüm gücümüzle devrimci tutsakların yanında olmaya devam edeceğiz."

Sermaye Zindanları Yönetemiyor

30 Temmuz 2005 Cumartesi günü sabaha karşı düzenlenen bir operasyonla, apar topar Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden Bolu F Tipi Cezaevi'ne sevk edilenlerden biri de, TKEP/L davası tutsağı Baki YAŞ'tı. Sabah erken saatte operasyon hazırlığı ile gelen asker ve gardiyanların, kendisini hücrelerinde bulunan diğer tutsaklarla arasına kalkanlı barikat öreerek ayırdıklarını ve götürdüklerini anlatan Baki YAŞ, götürüldükleri Bolu F Tipi Cezaevi'nde 2 devrimci tutsak ile birlikte İbda-C ve Hizbullah davalarından yargılananlarla bir arada tutulduklarını anlattı. Zorla götürüldükleri gündün beri açlık grevinde olduklarını aktaran müebbet hükümlüsü Baki YAŞ, 2003 Nisan'ında Wernic-

ke Korsakof teşhisiyle serbest bırakılmış, ancak 6 ay sonra "iyileştigi"ne karar verilerek tekrar tutuklanmış ve F tipi cezaevi-ne konmuştu.

19 Aralık operasyonundan bu yana geçen 5 yılda, "cezaevi sorununu kökten hallettiklerini" sık sık tekrarlayan burjuvazi, yıllar sonra bile sıfır noktasında bulunuyor. Burjuvazi bu operasyonlarla hala korkularından kurtulamadıklarını gösteriyor; hala devrimci tutsakların politik gücü karşısında eziliyor. Zindanlarda da dışarıdaki gibi, hala yönetemiyor, sadece savaşıyor. □

PCE(r) TUTSAKLARINDAN AÇIKLAMA

12 Temmuz 2005

Sevgili Yoldaşlar,

Size yaptığımız bir açıklamayı gönderiyorum. Bu, bizim için tutuklanmamızın ve hakkımızda açılan mizansen davanın politik içeriğini mahkum eden bir açıklama. Biz, aynı zamanda bu mahkemede oynanan oyunu da açıklıyoruz: Bu dava, komünist bir partiye karşı açılmış politik bir davadır.

Savcılar iddianameyi ancak tamamlayabildiler! Ama biz tutuklandığımızdan bugüne, iletişim kurmamız yasaklanmış bir şekilde izolasyon altında tutulmaya devam ediyoruz.

(...)

En güçlü devrimci duygularıyla...

Biz kazanacağız!

Fina

BİZ TERÖRİST DEĞİL KOMÜNİSTİZ

3 yıllık tutukluluktan sonra Temmuz 2002'de hakim Jean Louis Breguiere, bizi İspanyol komünist ve anti-faşistlerin hapsedildiği Paris Cezaevi'ne gönderdi. Hiçbir yerden yardım alamadan izole edilmiş halde ve reddettiğimiz asılsız suçlamalara karşı kendimizi savunduğumuz üç yıl... İspanyol Hakimler Kurulu tarafından kasıtlı olarak bu davaya atanan ve tüm amacı PCE(r) [İspanyol Komünist Partisi (Yeni-İnşa)]'yı, silahlı anti-faşist bir örgüt olan GRAPO'nun yan kolu olmakla suçlamak olan bu hakimin iddialarına karşı ortaya konulan kanıtların görmezden gelindiği 3 yıl!

(...)

Herkes gibi o da biliyor ki, PCE(r) ve GRAPO, organik bileşimleri, iç işleyişi ve devrimci faaliyetleri açıkça farklı olan iki ayrı organizasyondur. GRAPO, askeri bir örgütlenmedir. PCE(r) ise siyasi bir örgütlenmedir. İşçiler, komünistler ve diğer çalışanları tamamıyla siyasidir(...) 30 yıl-

dan uzun süren tarihinde PCE(r), bir kez olsun terörizmle suçlanmamıştır (...) 20 yıldan fazla zamandır PCE(r) İspanya'nın devrimci proletaryasının önünde, sınıfımızın temel çıkarlarını, yasal demokratik haklarını ve sosyalizmi savunuyor.

(...)

Bizim yargılandığımız mahkemenin heyeti, hepimize PCE(r) Genel Sekreteri Manuel Perez Martinez'e ve Kasım 2000'de onunla birlikte Paris'te tutuklanan yoldaşlara açılan davanın aynısını açmaya çalışıyor.

(...)

Bunları tutuklamalar, işkence, politik militanların ve dayanışma örgütleri üyelerinin, gazetecilerin, avukatların hapsedilmesi izliyor. Bunları cezaevlerinde sıkı bir baskı, politik tutsakların mahkumiyet sürelerinin uzatılması, rejimin kendi yasallığını dayatması izliyor.

(...)

Hiçkimse bu durumu değiştirmeden gerçekçi bir barıştan söz edemez. Bu nedenle politik ve ekonomik özgürlükleri kazanana kadar mücadeleyi sürdürmek bir zorunluluktur. Aynı zamanda partinin ve diğer demokratik örgütlerin suçlanmasını boşa çıkarmayı sürdürmek ve partinin yargılanmasına bir son vermek de zorunluluktur. Komünistlere, anti-faşistlere, bağımsızlığı savunanlara, demokrasi yanlılarına ve dayanışma içinde olanlara karşı açılan hızlı davalara karşı harekete geçmek bir zorunluluktur. Politik tutsakları desteklemek, bugüne kadar olmadığı kadar elzem bir hal almıştır.

Faşizme Karşı Savaşmanın Zamanıdır

Parti Bayrağı Altına!

Fransa'da 2002-2005 yılları arasında hapsedilmiş olan PCE(r) militanları

NOT: PCE(r) tutsakları adına Josefina Garcia Aramburu'nun DETAK'a göndermiş olduğu açıklamadan alıntıdır.

TAYAD'DAN BASIN AÇIKLAMALARI

Tramvay Durağı'nda Basın Açıklaması

30 Temmuz günü Tekirdağ F Tipi zindanında devrimci tut-sakların zorla sevk edilmelerinin ardından, 2 Ağustos Salı günü bir eylem de TAYAD'lı aileler tarafından yapıldı. Saat 13.00'de Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan basın açıklamasında "19 Aralık Hapisanelerle, Operasyonlarla, Sürgünlerle, Tecritle Sürüyor" pankartı açan TAYAD'lılar, "Tecrite, Operasyonlara Sürgüne Son" dediler. Operasyonun nasıl yaşandığına ve kimlerin nerelere sevk edildiğini anlatan basın açıklaması, sloganlarla son buldu.

TAYAD'dan Suç Duyurusu

TAYAD, 30 Temmuz'da Tekirdağ Zindanı'nda, tutsaklara uygulanan zorla sevk saldırısıyla ilgili olarak 05 Ağustos Cuma günü bir basın açıklaması yaptı.

Yapılan basın açıklamasında sevklerin, 19 Aralık 2000'de zindanlarda yapılan katliama benzer biçimde, işkenceler altında gerçekleştiğine değinen TAYAD'lı Aileler, işkencelerin sevkler bittikten sonra da uygulanmaya devam ettiğini bildirdiler. Ayrıca basın açıklamasının hazırlandığı sıralarda Gebze Zindanı'nda tutsak olan Nursel Demirdövcü'nün de yine aynı biçimde Sivas E Tipi Zindanı'na sevk edildiği haberini aldıklarını kaydettiler.

Basın açıklamasının ardından konuyla ilgili olarak savcılığa suç duyurusunda bulunan TAYAD'lı Aileler, basın açıklamasını sloganlar eşliğinde bitirdiler.

Saldırıyı Yaşayanlar Anlatıyor

Tekirdağ F tipi zindanında 30 Temmuz 2005 tarihinde gerçekleştirilen zorla sevklerle ilgili 8 Ağustos tarihinde TAYAD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı 3 Ağustos günü Tekirdağ 2 No'lu F tipi zindanından tahliye olan Tekin Tangün, Ercan Büyüktaş ve Taner Korkmaz yaptılar.

Tekin Tangün anlatımlarında; "30 Temmuz sabah saat altıda bir uğultuyla uyandım. 10-15 civarında gardiyan yanındaki arkadaşlara saldırdılar. Arkadaşımızı kucaklayıp götürdüler. Müdahale emeye çalıştım, ayaklarımdan sürükleyerek dışarı çıkardılar ve yaklaşık 150 metre ilerideki kapı eşiğine bıraktılar. Sürüklerken aynı zamanda saldırmaya devam ediyorlardı.

Sivil polis ya da JİTEM olabileceğini düşündüğüm kişiler cep telefonuyla fotoğraflarımızı çekip güldüler.

Bizi 2 No'lu F tipine götürdüler. Asker ve gardiyanlar koridor oluşturup bize saldırdılar. Yere yüzüstü yatırıp zorla o şekilde parmak izi aldılar ve o halde fotoğraflarımızı çektiler. O sırada, yani biz işkence gördüğümüz sırada karşıımızdaki iki sandalyeye oturmuş 55 yaşlarında bir erkek ve 35 yaşlarında bir kadın bizi izliyorlardı! Büyük ihtimalle bakanlık tarafından getirilmiş gözlemcilerdi.

Daha sonra beni başka bir odaya götürdüler. Üzerinde be-

yaz önlük olan biri Sağlık Bakanlığı tarafından görevlendirilmiş doktor olduğunu ve bir şikayetimin olup olmadığını sordu! Üzerimden kanlar akıyorken vücudumun görünür yerlerinde bir çok darp olmasına rağmen bu soruyu sorması oldukça garipti. Ben de açıkta görünen omzumdaki kan sızan yarayı gösterdim. 'onlar bugün mü oldu' diye sorunca, siz doktor değilsiniz, muayene olmayacağım dedim. Orada benden zorla kan alındılar.

Daha sonra bizi hücrelere yerleştirdiler. Üzerimde sadece pijama ve atletten başka hiç bir şey yoktu. Bütün gün hiçbir şey vermediler, gece gelip bir pantolon ve tişört getirdiler. Bunun dışında hiçbir şey vermediler: Beş gün boyunca havalandırma kapısı açılmadı. Biz de süresiz açlık grevine başladık. 3 Ağustos günü yapılan duruşmadan tahliye kararıyla serbest bırakıldım."

Taner Korkmaz ise anlatımlarında; "Biz slogan sesleriyle uyandık, saldırı olduğunu anladık. Yarım saat saldırı devam etti. Bir saat sonra bizim hücremize 30-40 gardiyan girdi. Sessiz olmamızı söylediler; olmayacağımızı söylediğimizde havalandırma açmadılar. Hücrelerdeki arkadaşların hemen hepsine saldırmışlardı, hepsi yaralıydı. Hücrelere girip tutsakları tehdit ettiler, 'sesinizi çıkarırsanız, slogan atarsanız geliriz', 'sen akıllanmamışsın bugün seni ziyaret edelim akıllanırsın' tarzında tehditler ve saldırılar iki-üç gün boyunca sürdü.

Ayrıca Kemal Ayhan ve Cengiz Bal, saldırılar sırasında sivil giyimli birini görüyorlar, saldırı emrini bu kişi veriyor. Daha sonra saldırıyı sonlandırmalarını da yine o kişi söylüyor.

Müdür iki kere hücreye gelip bizi tehdit etti. Sessiz olmazsak bize saldıracaklarını vs. söyledi." dedi.

Açıklamaya Barış Ateş'in annesi de katılmıştı. O da 2 No'lu F tipine götürülen oğlunu görüşe gittiğini oğlunun vücudunun bir çok yerinde morluk olduğunu ve kolunu dahi kaldıramadığını söyledi.

Daha sonra 2 No'lu F tipine görüşe giden aileler çocuklarıyla görüşemediklerini anlattılar.

Merhaba dostlar;
Bu mektubuma kendi yaşadığım kaostan söz ederek başlamak istiyorum. Aranızda bu sorunu yaşayan ama bir türlü üstesinden gelemeyen dostlarımla buluşmak istiyorum. Sorun şu; “Yazmak”. Kimi zaman ka-

SÖMÜRÜ

ÇARKLARINDA

lemi kağıdın üzerine defalarca koyup kaldırıyorum, ne yazayım, nereden başlayım diye. Adeta yürümeyi yeni öğrenen, düşmekten korkan bir çocuk gibi kararsızlık denen karanlık ortamda kaybolup gidiyorum. Oysa yapılması gereken tek şeyin biraz etrafıma bakmak olduğunu biliyorum. İşte o karanlık ortamda gelip suratıma çarpan, “uyuma etrafına bak” der gibi, sanki benim bir söyleşiye ihtiyacımın olduğunu anlamışçasına, bir tekstil işçisi olan Durmuş abi geliyor yanıma. “Doktor geldi mi?” diye soruyor. Dokuza kadar beklemesi gerektiğini söylüyorum. “Hastaneden nefret ediyorum, eşim zorla gönderdi, bacağımda sertleşme var.” diyor. Ne iş yaptığımı soruyorum, tekstilde makineci olduğunu, pedal çevirdiği bacağımda sertleşme olduğunu söylüyor. “Sen de işçi misin” diye soruyor. Evet diyorum. Nerede çalıştığımı soruyor, çalıştığım fabrikayı söylüyorum, tanıyor. “Ürünleriniz çok güzel, aman fabrikana ve işine sahip çık” diye öğütler vermeye başlıyor. Konuşmak istemiyordum önce. Durmuş abi satılmış diye düşünüyordum, “fabrikadan çok mu memnunsun” diye soruyordum. Önce cevap veremiyordum. Dudakları kararsız açılıp kapanıyor, öyle korkmuş ki sanki ben patronum. “Hayır” diyebiliyordum. Ben ağır çalışma koşulları ve sömürü üzerine biraz konuşuyordum. Bu sefer Durmuş abi gülümsüyor. “O da bir şey mi?” diye başlıyor. “Ben de günde 11 buçuk saat çalışıyorum, iki saat zorunlu mesai, erkeksen kalma, ertesi gün kapının önündesin. Kaç yıllık işçi olursan ol beş para vermeden çıkarıyorlar. Mahkemeye veriyorsun patron haklı çıkıyor.” Neden topluca bir şeyler yapmadıklarını soruyordum. “Bir şey yapamıyoruz. Kimimiz 240 milyona, kimimiz 500 milyona çalışıyoruz; patron geçenlerde şöyle bir konuşma yaptı:

‘Bakın arkadaşlar bu fabrika sizin. Benim sorunlarımız sizden çok. Büyük bir kriz bekliyoruz. 5’e yaptığımızı 3’e satıyoruz. Başta zam olmak üzere şahsi sorunlarımız ve izin için gelmeyin yanıma, benim derdim bana yetiyor, ya sessiz sedasız çalışın ya da kapı orada’ dedi.

Benim üç çocuğum var, ne yapabilirim ki? İşte işimize sahip çıkalım dememdeki sebep bu. Beni yanlış anladın, farkındayım. Patron yine arabasını yeniledi, kızına bir yazlık aldı, beni anlıyorsun değil mi?” diye noktıyor sözünü.

Ve anlıyorum. Durmuş abi satılmış değil, esir alınmış. 3 çocuğu ve eşi için faşizme esir düşmüş.

Sohbetimize doktorun öfkeli sesi son veriyor. “Ne zaman öğreneceksiniz sıraya girmeyi, ne zaman öğreneceksiniz hakkınızı aramayı?” diye bağılıyor doktor. “Bu arkadaş size şikayet ediyorum. Sıra numarası 35, bir numara önce girmiş neden izin

verdiniz” diye bağılıyor. “Hakkınızı arayın biraz” diye bitiriyor sözünü. Belli ki yığınların sessizliği doktoru hasta etmiş. Durmuş abiyle tekrar karşılaşılıyor. Beyin filmi istemişler. “Bel fitüğünden mi şüphelendiler” diyor, gülümsüyor. Sonra soruyor, “bizim fabrikadaki konuşmaları, bizim düşündüklerimizi nereden biliyorsun” diye. Dostça tutuyorum elinden, “bizler aynı sömürüye tabiyiz, ben de işçiyim benim de patronum var; bizler birbirimizi çok iyi anlarız” diyor ve Durmuş abinin elimi yüreğime hissediyordum. Satılmamışlığımı anlatarak yanıltmıştı beni, ben de ilk kez yanıltığıma sevindim.

İzmir’den Leninist Bir İşçi

YENİ DOĞAN GÜNE MERHABA

Ben hem bir işçi, hem bir anneyim. Yani bir günün her saniyesi binlerce kez ezilen bir insanım. Bu çürümüş, kokuşmuş, yozlaşmış sistemden herhangi bir beklentim yok zaten. Çocukluğumu, gençliğimi, tüm yaşamımı elimden alan bu sisteme lanet olsun.

Televizyonu açıyorsun, her şey o kadar güzel ki (!), nedense biz bu güzellikleri algılayamıyoruz, herhalde beyin özürlüyüz. Yoksa hükümet her şeyin güzel olması için gecesini gündüzüne katıp çalışıyor, yine de biz insanlara yaranamıyor (!). Kendileri 7 milyar maaşla nasıl da kıt kanaat geçiniyorlar. Oturdıkları konut, haberleşme araçları... bedava olduğu halde yine de az geliyor onlara herhalde.

Yurtdışı gezisine 200 kişilik kadrolarla gidiyorlar. Her gittikleri yerlerden sevgili eşlerine hediyeler alıyorlar. Onların yaşantılarını konuşmak bizim ne haddimize. Bizler ancak karın tokluğuna çalışıyoruz. Onların isteğine göre, 12 saat, haftanın tüm günleri dolu, fakat 350 milyona. Bozdur bozdur harca...

Evden işyerine giderken çocuklarının haberi olmadan kaç, harçlık istemesinler diye. Akşam eve geldiğinde herhangi bir şey istemesinler diye bu defa suratımı as, yorgunum de. Hemen yatmaya kaç, tabii ki uyuyabilirsen uyu, ama yine de uyuyamadığımı onlara sezdirme. Onlara güzel bir şey yapmama acısıyla kıvrın dur.

Çalış kahrolası patron için. Sağlık problemin olsa bile, yorgun olsan bile, patronun daha zengin olsun diye çalış; çalış 350 milyona. Çocuğun “Sen bana ne yaptın, bana ne alıyorsun?” desin, sen yine de çalış; yüreğinin her yeri bin bir parçaya bölünse de, “yarana tuz bas” yine de çalış.

Hey kahrolası çürümüş sistem, yok olmaya mahkumsun. Yok oluşu çığlıklarımı duyuyorum, ne kadar çırpınsan da nafile.

Yarasına tuz bastığım yüreğim (yüreğimiz), devrime gebe (gebeyiz). Onun doğmasına engel olmaya asla gücün yetmez.

Merhaba; yeni doğan güne merhaba

İzmir’den Y.E.Mücadele Birliği Okuru Bir Kadın İşçi

Sıklıkla düşülen hatalardan biri de işçilerin bilincini küçümsemektir. Ben de iki işçinin sohbetini aktarmak istiyorum. İşçiler hakkındaki bu ön yargının tek bir örnekle kırılmayacağını biliyorum, ama etkili olacağını düşünüyorum.

Biri 60'lı yaşlarda, 35 yıl çalışmış bir fabrika işçisi, diğeri 20'li yaşlarda 5-6 yıldır çalışan bir tekstil işçisi. Karşılıklı sohbet ediyorlar.

Sigortalı çalışıp çalışmamaktan açılıyor sohbet. Yaşlı olan kızyor genç olanın sigortasız çalışıyor olmasına. Konu konuyu açıyor.

Genç: Bak bizim trikotajcı arkadaşların hepsi hayatı boyunca arabesk kültürüyle yetişmiş insanlar. Ama onlar şunu söyleyebiliyorlar: "Parlamentoyla bu iş olmaz." Bunu söyleyen arkadaşlar siyasetten anlamazlar; ancak onlar bile bunları görebiliyorlar.

Yaşlı: Hayır. Söz yetmez. Hani eylem? Eylem! Eylem!

Genç olan eylemler de yaptıklarını, ancak bir süre sonra daha da ağır koşullarla karşılaştıklarını anlatıyor.

Genç: Bir dolu kurallar koyuyorlar. Sigara yasak, cep telefonu yasak, yanındakiyle konuşmak yasak, hatta tuvalete gitmek bile izne tabi.

Yaşlı: Sigara kapalı bir yerde tabii yasak olur. Bunda yanlış bir şey yok.

Ben müdahale ediyorum: Ama onlar kapalı yerde içilmez diye değil, öyle olsa 5 dakikalık sigara molaları koyarlar. Onların tek düşündüğü para, zaman kaybı. Yani onlar insan sağlığını düşündüklerinden yasaklamıyorlar.

Genç: Tabii. 5 dakika iş çıkmaya kıyamet kopuyor. Ne insan sağlığı.

Yaşlı: Evet. Bu her yerde var. "Sen gidersen başkasını alırım."

Yani dışarıda kalan tüm işçileri bilinçlendirmeli. Hep birlikte hareket etmeden bize soluk aldırılmazlar.

Genç: Devlet sanki buna izin veriyor da...

Yaşlı: Devlet bir sınıfın, başka bir sınıfa tahakkümüdür. Hakim sınıf tabii ki bastırmak ister. Ancak hakim sınıf azınlıktır. Milyonlarcasını sömürmek isterler. O nedenle biz güçlüyüz. Tabii ki bazı şeyleri başarmak kolay değildir. Ancak ütopya veya hayal de değildir.

İnsanlar kızının, karısının namusu için cinayet işliyor. Ancak gerçek namus, onura, şerefine sahip çıkmaktır; emektir. Zaten karımızı, kızımızı da fahişe yapan bu burjuvalar değil mi?

Genç: Bence her şey dinden kaynaklı. Veriyor dini uyuşturuyor. Annem bile buna da şükür diyor. İyi! Şükür! Böyle nereye kadar sürdüreceğiz.

Yaşlı: Din bizim asıl sorunumuz değil. Elbette o da var. Ama asıl sorunumuz özel mülkiyete son vermek, işçilerin iktidarını kurmak.

Genç: Yok, ben dini tartışmak istemedim. Bir laf var ya: "Dünyanın öbür ucunda birine tokat atılmışsa benim yanağım kızarır." Yani yayılıyor. Mesela devlet fuhuşa, mafyaya resmen özendiyor. Uyuşturucu ilkokullara kadar düşmüş. Magandalık, delikanlılık olmuş. Ne yani benim kız kardeşim fuhuş mu yapsın?!!

Yaşlı: İlla senin kız kardeşin olması gerekmiyor. Milyonlarca işçi kardeşimiz fuhuşa sürükleniyor. Bu insanlar bizim sırtımızca nasıl yuvalanmışsa, onu alaşağı etmeliyiz. Ama bunu işçi sınıfıyla, mü-

İki İşçinin Sohbeti

cadelenin içinde olarak yapabiliriz. İnsanları tamamen susturabilirdi, değişim olmasaydı devrimler olmazdı. Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Devletin her emekçinin başına bir polis dikmeye gücü var ne de parası. O zaman bu korkuyu kırmak, ve ben niye varım diye sorgulamak gerekiyor.

Genç: Örgütlenme alanları kısıtlanıyor. Mesela Eskişehir'de faşistler adliyedeki insanlara saldırtılıyor. Bi-

linçli bir saldırı, çok belli.

Yaşlı: Devlet provokasyon yapıyor. Her dönemde yapmıştır. Ama biz bu provokasyonlara gelmemeliyiz. İşçi ve emekçilerin yanında olmalıyız. Emekçilerin, işçilerin yoğun olduğu yerlerde böyle provokasyonlar yapmaları yürek ister. Devlet her şeye kadir değildir. Her yerde bunu yapamazlar. Bazı olaylar bizi yanıltmasın.

Örneğin, bu topraklardan çıkan gıda ürünleri 300 milyar insanın yemesine içmesine yetecek kadar. Barınma sorunu olmayacak kadar toprak var. Her şey var ama insanlar barakalarda, sokaklarda, köprü altlarında...

Yine bu ülkede çıkarılan petrol ve kömür gibi madenler enerji sorununu kökten çözecek kadar çok. Hepsi rahatlıkla çözülür. İnsanlar aç, susuz, evsiz, soğukta sefiller gibi bırakılıyor. Hastalar, perişanlar, ama sorun yetmemesi ya da olmaması değil. Öyleyse... Bakıyoruz devlet kömür ocaklarını kapatıyor. Niye? Petrol çıkarmıyor. Köylünün ekip biçmesine kafa koyuyor. Seçimlerde izin verdiği düzeni bir bir yıkıyor. Çıkarlarını sağlama almak için yapıyorlar. Ama onu bile artık gizli saklı yapamayacak kadar güçten düştüler.

Geçen gün ocaklarda 10-15 işçi öldü. İşçiler niye öldü? Aslında her şey bizim ama gasp ediliyor. Şimdi bize kimlik veriyorlar, bir de kodluyorlar. TC kimlik numarası. Neyiz biz? 1. sınıf vatandaş öyle değil mi? Eveet. Peki şimdi senin cebinde dolmuş paran yoksa 1. sınıf vatandaş olmanın bir anlamı var mı? Çay içecek paran yok ama TC kimlik numaran var. Adamdan sayarlar mı? TC saymış. Peh!!! Paran yoksa bu şartlarda özgür müsün?

Genç: (düşünceli) Evet. Hiçbir hürriyeti yoktur. Sadece candan ölme hürriyeti vardır.

Yaşlı: Askerlik yaptın mı?

Genç: Yok.

Yaşlı: Devlet bugüne kadar sana ne yedin, ne içtin, ne derdin var diye sordu mu?

Genç: Yok.

Yaşlı: Ama seneye askere götürmeyi bilir. Kimin vatani şimdi bu?

Genç: Onların. Bizim dışımızdakilerin. Zenginlerin.

Yaşlı: O zaman senin askerliğin, onların sermayesinin koruyuculuğu için var öyle değil mi?

Genç: Tabii yaa!

Yaşlı: İşçi sınıfı sermayenin askerliğini yapmamalı. Yapmamalı kardeşim, bu bir duruştur. Sonra ölünce suçlusu PKK falan olmaz, olamaz. İşçi sınıfı için Kürt, Türk fark etmez. Tavır net olmalı net.

Üç işçi arkadaş daha geldi. Onlar da dokumacılar, Kürtler. Sohbet öyle köklendi ki takip etmem imkansızlaştı. Üzgünüm...

İşte size iki işçinin sohbeti. Dünyayı sarsacak güçte öyle değil mi? Yeter ki ulaşılsın. Kitap, dergi verilsin, yol gösterilsin, yaşamlarının bir parçası olunsun.

Antep'ten Bir Y. E. Mücadele Birliği Okuru

Bıçak Kemiğe Dayandı

ERDEMİR işçileri haklı direnişini sürdürüyor. Eylemlerinin giderek daha da sertleşeceğini belirten işçiler örgütlü bir şekilde sermaye sınıfına karşı mücadele veriyor.

3 Ağustos günü yaklaşık iki bin işçi, Erdemir ihalesi için ön yeterlilik alan firmalardan Arcelor'un yetkililerinin tesisinde incelemelerde bulunacağını öğrenince, geceyi fabrikada geçirdi. Fabrikada 16.30-00.30 mesaisinde çalışan işçiler Arcelor yetkililerine tepki göstermek amacıyla 08.30'a kadar işyerlerinde beklediler.

Yine 5 Ağustos'ta bir Rusya Federasyonu firması yetkililerinin fabrikada inceleme yapacağını haberini alan 24.00-08.00 vardiyasında çalışan işçiler tepkilerini göstermek için fabrikalarını terk etmedi. Sabah saatlerinden itibaren fabrikalarını terk etmeyen yüzlerce işçi saat 09.30 sıralarında Ereğli-İstanbul karayolunu Güleç Beldesi girişinde yolu trafiğe kapattı. İşçiler yarım saati aşkın sürdürdükleri yol kesme eylemlerinden sonra toplu halde fabrikalarına döndüler. Fabrikada 16.30-00.30 mesaisinde çalışan işçilerin de fabrikaya gelerek eyleme katılmaları üzerine sayıları 3 bini aşan işçiler adı geçen firmanın yetkilileri gelinceye kadar buradan ayrılmayacaklarını, tepkilerini sürdürmeye devam edeceklerini açıkladılar.

11 Ağustos perşembe günü saat 11.00 sıralarında işçiler, eylemlerine devam etti. Bu kez üstlerindeki kıyafetleri çıkartarak çıplak protestoda bulunan işçiler, fabrika önünden Atatürk Anıtı önüne kadar alkış ve sloganlar atarak yürüdü. Mesai bitiminde Erdemir'in ana kapısı çıkışında toplanan yaklaşık 5 bin işçi hep birlikte yürümeye başladı. Çevredeki ev ve işyerlerindeki vatandaşların da alkışlarla destek verdiği yürüyüş sırasında işçiler, 'Erdemir'i satanlar hesap verecek', 'Ampuller sönecek, hükümet gidecek', 'Erdemir bizindir, bizim kalacak' şeklinde sloganlar attı. Polisin geniş güvenlik önlemi aldığı yürüyüş, Atatürk Anıtı önünde son buldu. Eylemler bununla sınırlı kalmadı elbette. Öğleden sonra saat 13.30 sıralarında ERDEMİR'in özelleştirilmesine yönelik ihalede ön yeterlilik alan firmalardan İngiliz Corus Group PLC yetkililerinin tesislerde inceleme yapacağını bildirilmesi üzerine, 1 polis panzeri ve çevik kuvvet otobüsü fabrikanın ana kapısı önünde 2 saat kadar hazır bekletildi. Ve İngilizlere Erdemir tokadı. Yine işçilerin örgütlü bir şekilde tepki göstermesi üzerine yetkililer fabrikada inceleme yapamadı.

Erdemir işçilerinin eylemleri bizlere bir kez daha şunu kanıtlıyor; asıl güç bir avuç olan sermaye sınıfında değil, devrimci sınıf olan proletaryadadır. Proletaryanın amacı devrimci eylemlerini her geçen gün sertleştirerek ve yarıklar kapitalizmi yıkmak; yerine sınıfsız, sömürsüz bir dünya için sosyalizmi kurmak olmalıdır. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu yalnız ve yalnız sosyalizm mücadelesi ile gerçekleşir.

İşçiler-Emekçiler sınıf mücadelesinin içinde Komünist Partiyle iktidar için savaş!

Liman İşçileri Eylemde Kararlı

Liman işçileri, Mersin Limanı'nın özelleştirilmek istenmesine karşı ülke genelinde 12 Ağustos'ta 8 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Eylem süresi boyunca limanlarda yükleme-boşaltma, transfer, konteynır aktarma gibi işlemler yapılmadı.

4 Ağustos Perşembe günü ihale süreci başlatılan Mersin Limanı'daki işçiler ilk günden bu yana işyerlerini terk etmediler. Kendilerine SEKA direnişini örnek aldıklarını belirten işçiler, hükümetin özelleştirmeden vazgeçmemesi halinde aileleriyle birlikte limanı işgal edeceklerini söylediler. Öte yandan diğer limanlarda 8 saat olarak gerçekleştirilen iş bırakma eylemi, Mersin Limanı'nda 24 saat olarak sürdü. Mersin Liman işçilerinin 11 Ağustos Perşembe günü gece yarısından itibaren başlayan eylemi oldukça coşkulu oldu. Sabah erken saatlerde Liman kapısının girişinde bir araya gelen işçiler, attıkları sloganlarla kararlılıklarını bir kez daha gösterirken destek için gelen diğer işçilerle birlikte halay çektiler. Eyleme işçi eşleri, Tahmil-Tahliye'de çalışan işçiler, işçi ve memur sendikaları, dernekler ve siyasi partilerde destek verdi. Bir açıklamada bulunan Liman-İş Şube Başkanı Recep Özbey, bu eylemlerin sadece uyarı niteliğinde olduğunu, hükümetin geri adım atmaması halinde eylemlerinin sertleşeceğini ifade etti.

Not: 12 Ağustos'ta yapılan ihalede Mersin Limanı'nın 36 yılına işletme hakkı 755 milyon dolara, PSA-Akfen Ortak Girişim Grubu'na verilmesi karar verilmiştir. Ayrıca ortaklıkta %60 Akfen, %40 PSA olduğu açıklandı.

Ülkemizin yaşadığı sıcak iç savaş koşullarında her yerde eylem dalları yayılıyor. Bizler de yetiştirdiğimiz her yeri örgütleyip harekete geçiriyoruz. Tabii ki her yere yetişmek mümkün olmuyor. Devrimin olgunlaştığı süreçte her yer eylem alanına dönüşüyor.

Komite konseylerle ayaklanmaya doğru giden süreci örgütleyiyoruz. Devrimi örgütleyiyoruz. Mahalleleri harekete geçirmek, devrimin kaleleri haline getirmek için çalışıyoruz. Bu çalışmalarımızın bir parçası da Bayramtepe'dir. Leninistler yıllardır emek

BAYRAMTEPE BARİKATLARINDA

harcamış, bedel ödemiş, bedel ödetmiş ve Kürt-Türk halkıyla bütünleşmiş; halk Leninistleri tanıyıp sahiplenmiştir. Bunun en büyük etkeni Leninist Parti'nin ulusal soruna bakış açısı ve özgür birleşik sosyalist Kürdistan tezdidir. Bu aynı zamanda Kürt halkının büyük özlemidir. Bunun için de Leninistlere kapılarını açıp onu her zaman sahiplenmiş, sahiplenmeye devam ediyor.

Gelelim gecekonduların yıkımına! Leninistler yıkıma uğratılacak bölgelerin bir parçası olan Bayramtepe'yi harekete geçirmede önemli bir rol oynamıştır. Hem geç-

mişte yürüttüğü mücadeleyle hem de şimdi yürüttüğü mücadeleyle. Yıkım çalışmalarında ev ev gezerak bildirilerimizle, kuşlarımızla, önlüklerimizle yoğun bir çalışma temposuna girdik. Önlüklerimizi giyerek kapı kapı bildirilerimizi dağıttık; halkla sohbet ettik. Yıkımların kapitalizmin sonuçları olduğunu, birlikte örgütlenerek mücadele etmenin zorunluluğunu gün gün ev ev anlatıyor; diğer yandan da kuşlamalar eşliğinde megafonla propaganda yürütüyorduk. Belediyenin önünde ortak bir basın açıklamasını örgütledik. Büyük bir yararı oldu. 10 bin bildiri kapı kapı insanlara dağıtıldı.

Mücadele Birliği bildiri dağıtana kadar yıkımlarla ilgili bilgisi olmadığını söyleyen en az 9 bin kişi vardı. Diğer bin kişi ise sadece duymuştu. Kitleleri yıkım gününe hazırladık. Bu çalışmaların ortasında ortak komite kuruldu ve çalışmalar ortaklaştırıldı. Emekler ortak harcanıyordu. Tüm bunlara rağmen Yürüyüş Dergisi "Yıkımları biz örgütledik. Her şeyi biz hazırladık, barikatlara son iki gün kala Mücadele Birliği 'geldi emeğimize konular'" diye yazabiliyor. Gerçeğin böylesine ters yüz edilmesine ne demeli! Son bir yıldır "kuş uçmaz kervan geçmez" Bayramtepe'ye bizden başka kimse gelmezken; yıkımlar konu olunca mahallenin başına üşüşüp sahiplenilenlerin haddi hesabı yok. Bunlardan birisi de Yürüyüş Dergisi'dir. (Kuşkusuz emekçilerin sorunlarını sahiplenmek güzel. Olması gereken budur.) Buna rağmen tarihi kendisiyle başlatmakta sakınca görmeden yine aynı çevredir!

Barikatlarda harcanan emek ortaktır. Halkı barikatlara geçirmek için harcanan emek tek bir siyasi çevreye ait değildir. Geçmişten bu yana harcanan emeğin sonucudur. Ortak emek harcanan bir çalışmayı tek sahiplenmek emeğe saygısızlıktır! Ben merkezçilik, egoizmdir.

Eğer "Bir ayda mahalleyi örgütleyip ayaklanmayı ördük" demek isteniyorsa, bu sadece komik bir söylem olarak kalır. Kimin ne kadar emek harcadığının cevabını halk kitleleri veriyor. Herkes harcadığı emeğin karşılığını alıyor. Leninistler de emeğinin karşılığını alıyor. Ancak kendi devrimini hiç durmadan sürdürülenler devrimci kalabilir. Dostlarımızın bu düşünceleri hiç unutmamaları gerekir.

Bayramtepe'den Leninistler

YIKIMLARA KARŞI MÜCADELEYE

İç savaş yükseliyor ve iç savaşın yükselen bu evresine burjuvazi yeni oyunlarla giriyor. Burjuvazinin karşısında ise işçi ve emekçiler, büyük kitlesel tepkilerini her yerde gösteriyor.

Şimdi burjuvazi işçi ve emekçilerin evlerini başlarına yıkmak istiyor.

Gecekonduların yıkımının olacağı yerlerden biri de Gazi Mahallesi. Biz de Gazi mahallesinde gecekonduların yıkımına karşı çıkardığımız bildirileri gecekondulara dağıttık.

Bildirilerimizi alıp okuyan gençler, bizlere ne yapabileceklerini soruyorlardı. Hayatlarının önemli bir bölümünü gecekonduların olduğu bölgede geçiren yaşlı insanlar, "evimizi onlar mı yaptı ki onlar yıkıyorlar" diye tepki gösteriyorlardı.

Sokakta bildirilerimizi insanlara verirken, bir çocuk bize neden bu kağıtları dağıttığımızı sordu. Onlara, gecekonduların yıkımına karşı bildiri dağıttığımızı söylediğimizde "Anne evimizi yıkıyorlar" diye bağırıp eve koştu. İşte 6-7 yaşındaki bir çocuğu bu kadar korkutan kim? Burjuvazinin ta kendisi.

Yine bildiri verdiğimiz ve yıkımlara karşı konuştuğumuz bir ana ise şunları söylüyordu; "Tayyip Erdoğan sıkıysa gelsin kendisi yıksın, onun kulağını dipten koparırım". Bu öfkeyi biz çok iyi anlıyoruz, eminin bunu burjuvazi de anlıyordu.

İşlerinden eve dönen işçiler bildirilerimizi ilgiyle okudular. Ve biz bildirilerimizi verdiğimiz işçi ve emekçi insanlara özellikle şunu belirtiyorduk. "Sorun sistem sorundur ve onu yıkıp kendi iktidarımızı kurmazsak her türlü felakete karşılaşıp ve umut ettiğimiz o günlere ulaşamayız".

Gazi Mücadele Birliği Platformu

GÜLSUYU MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU'NDAN PANKART ASMA EYLEMİ

Sermaye sınıfı yıkım politikalarını var gücüyle hayata geçirmeye uğraşiyor. Emekçileri hayattan kovan bu yıkım politikaları aynı zamanda devrimcilere karşı gerçekleştirilen savaşın bir parçasıdır. Bu savaş iç savaşın doğurmuş olduğu gecekondular savaşlarıdır.

Bizler Mücadele Birliği okurları olarak emekçilere bu yıkımlara karşılık savaşmaları gerektiği bilincini aşılacak amacıyla 3 Ağustos günü Gülsuyu Meydan durağının yanındaki tel örgülere “Yıkımlara Karşı Savaşalım-Mücadele Birliği Platformu” yazılı bir pankart astık. Gece geç saatlere kadar Gülsuyu’nun belli yerlerinde ailelerin uyumaması dikkatimizi çekti. Eylem sonrası sohbet ettiğimiz bir aile ise “Gülsuyu’nu yıkamazlar. Daha önceden de evlerimizi korumak için nöbet tuttuk gene nöbet tutarız” diyerek yıkımlara hazır olduklarını gösterdiler. Bizler Gülsuyu’nda bulunan Mücadele Birliği okurları olarak devletin her türlü saldırısına hazır olduğumuzu ve yıkım ekiplerinin Gülsuyu’na giremeyeceklerini halkımıza duyuruyoruz.

Gülsuyu’ndan Mücadele Birliği Okurları

16. Yılında Leninist Saflara!

Tekeleci kapitalist sistemin sıçramalı çöküşü kendini bir yok oluşa sürüklerken beraberinde yeni sistem (Sosyalizm)’inde önünü açmaktadır.

Devrim, Türk ve Kürt halkını kurtuluşa götürecek tek yoldur. İnsanlığın yok oluş veya sosyalizm ikilemine gelip dayandığı bir noktadayız. İnsanlık ya ileri sosyalizme yürüyecek, ya da kapitalist sistemle birlikte çürüyüp yok olacaktır. Artık uygarlığın ve doğanın geleceğidir söz konusu olan. Her şey bu kadar keskin, bu kadar net!

Bu gerçeği apaçık ortaya koyan ve insanlığın/insanlarımızın geleceğini temsil eden Leninist Parti, işçi ve emekçilere sesleniyor:

16. Yılında Leninist Parti Saflarına

Gazi Mahallesi’nden Leninistler olarak 16. yılında Leninist saflara yazılı afişlerle Gazi Mahallesi’nin ana caddelerini yoğun bir şekilde donattık

Aynı gün akşama doğru “Dünya Emegin Olacak, 16. Yılında Leninist Saflara” yazılı kuşlarımızı yine yoğun bir şekilde ana caddeleri donattık.

Akşam saat 9,00’da Baraj Üstü Karakolun alt mahallesinde üzerinde 16. yılında Leninist saflarına yazılı kuşlarımızı yaptık. Ayrıca 10 kişilik bir gruptan “16. yılında TKEP/L Saflarına”, “Savaş Sürüyor Parti Büyüyor”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar”, “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam”, “Şan Olsun 16. Yılında Partimiz TKEP/Leniniste” sloganları duyuldu.

Gazi’den Bir Leninist

KAZANILACAK GÜNLER

Kokuşmuş, çürümüş sistemin insanlığı yozlaştırdığı bir gerçektir. Bizler ne kadar çalışsak çalışalım, emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Bu kokuşmuş sistem bizi bizden alıyor ve kendisi gibi ilişkilerimizi hep çıkar üzerine kurduruyor. Bir arkadaşına merhaba demenin, küçük bir tebessümle ona gülmenin hemen arkasında bir çıkar aranıyor. İşyerinde işçiler, hanımlar ve beyler var. İşçilere bir iş buyururken “çabuk, düzgün yap, kimseyle konuşma, sağa sola bakma, işinle ilgilen, kimseyle muhatap olma” vb. şeyler her saat hissedilir. İşçi olduğumuzdan dolayı oturdukları yerden emredirler.

Bir işçinin 2-3 katı ücret alırlar, oturmaktan bir yerleri ağrır ki, bir oyana, bir bu yana gezinip dururlar. Neymiş efendim onlar beyin olarak iş yapıyor. Ellerinde çaylar, kahveler gevezelik etmekten yoruluyorlar. İşçilere ne bir günaydın ne de kolay gelsin hiç birisi yok. Sermayenin uşakları, bir yerlerden kalite belgesi alınacağına veya siparişler çoğaldığında veya işyeri denetleneceğinde hemen işçileri toparlarlar; “Biz bir bütünü, işyerimizin bize ihtiyacı var, bütün olarak çalışmalıyız.” diyerek bizlere gevezelik yaparlar.

İşçiler yemek yerken yemekhane gel-geç hanı olur. Hanımlar ve beyler yemek yerken, yemekhaneye girmek yasaktır. İştahları kaçmasın diye. İşçilere tepeden bakarlar. Çalışan biz, üreten biz, aç kalan yine biz. Hey! İşçi kardeşim, kim olduğunı göstermek senin elinde, her şeyin farkındasın, üretirken niye aç kalasın, aşağılanasın. Senin gerçek dostun yanı başında ki işçi yoldaşındır!

Onunla birleş, mücadele et. Tıpkı ürettiğin gibi, gücün - boğaz tokluğuna çalıştığın- asalak patronuna sermaye üretmesin. Kendi işçi kardeşinle birleş, kır kabuklarını, kaybedecek bir şey yok! Kazanacak güzel günler var!

İzmir’den Kadın Bir İşçi

SANATIMIZI SOKAĞA TAŞIYORUZ

3 Ağustos'ta, mühürlenmesinin 87. gününde, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçileri, Sarıgazi Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. Ekin Sanat Merkezi emekçileri, "Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi" ve "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" yazılı önlükleri ile birlikte sanat merkezi önünden yol boyunca sloganlar atarak broşür dağıttılar. Belediyenin sokağına yaklaşınca "Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi Kapatılmaz" pankartı açan emekçiler, belediyenin önünde basın açıklaması metnini okudular.

"Biz, Sarıgazi'de bir sanat merkezi açtık. 6 Mayıs 2005'te tam 87 gün önce, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi jandarmanın desteğiyle belediye tarafından mühürlendi. Gerekçesi ise binanın iskanının olmamasıydı. Ama hepimiz biliyoruz ki, Sarıgazi'deki binaların %90'ının iskanı yok. Emekçi semtlerini çürüten barların, birahanelerin bulunduğu binaların da iskanı olmadığı halde hepsi açık. Sarıgazi'de bir tek mühürlü yer var; o da Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi. (...) Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin mühürlenme sebebi, sermaye sınıfının temsilcilerini rahatsız etmesidir. Yani tamamen sınıf kininden kaynaklanan ideolojik, politik sebeplerdendir.

(...)

Biz, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçileri olarak 87 gün önce şunu haykardık: Biz milyonlarcayız, bütün dünyayı üreten biziz, insanlığın geleceğini temsil ediyoruz. İşçilerin, emekçilerin sesini sanat merkezimizi mühürleyerek

başarıya ulaşacağımızı sanmayın. Mahallelerde, parklarda, fabrikalarda, evlerde ve her yerde sanatımızla, bilimsel düşüncelerimizin gücüyle çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Ve her alanda zaferi biz kazanacağız.

Sarıgazi Belediye başkanına buradan bir kez daha sesleniyoruz: temsil ettiğiniz düşünce ve hizmetinde olduğunuz sermaye sınıfı her geçen gün çürüyor ve yok oluyor. Sarıgazi Ekin Sanat

Merkezi'ni mühürleyerek başarıya ulaşacağımızı sanmayın. Koltuğumuzda rahat oturamayacaksınız. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Sarıgazi'de de işçi ve emekçi halklarımız bu köhnemiş düzene karşı öfke biriktirmeye devam ediyor ve mücadeleye katılıyor.

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ni kapatılmaya çağız. İşçilerin ve emekçilerin sesini hiçbir güç kesemez, Devrimci Sanat Engellenemez. Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla.

İşçiler, emekçiler, basın mensupları; kültür alanındaki mücadelemiz kesintisiz sürecektir. Bastını ve kamuoyunu Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin çalışmalarını ile ilgili sürekli bildireceğiz. Burası hepimizin diyerek herkesi duyarlı olmaya ve toplumsal bilincin gelişkinliği ile Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ni sahiplenmeye çağırıyoruz."

diyen Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçilerinin etrafını, açıklamanın bitmesine yakın jandarma ekipleri sardı. Jandarmanın uyarılarına aldırmayan Sarıgazi Ekin Sanat

Merkezi emekçileri, belediyenin önündeki açıklamalarını jandarma ablukasında sürdürerek "Devrimci Sanat Engellenemez", "Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi Kapatılmaz", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganlarını attıktan sonra tekrar geldikleri yoldan Avusturya İşçi Marşı'nı ve Çav Bella'yı söyleyerek sanat merkezinin önüne geri döndüler.

Yaşar Bulut

1973...oo

AGİT YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

Bir de unutmayın,

sakın unutmayın yoldaşlar

Söyleyin yoldaşlar deyin ki

öncekiler gibiydiler

geri durmadılar, hiç sakınmadılar

Bir an olsun dönüp

bakmadılar arkalarına

ve arkada kalanlara

Bunu da işlesin tabloya

tablonun en güzel yanına

Bir de soran olursa yoldaşlar

Nasıl geldiler

Giderken neler yaptılar?

Söyleyin onlara

bunun ne önemi var

Sadece şunu söyleyin

GELDİLER

SAVAŞTILAR

SAVAŞIRKEN

ÖLDÜLER...

Umutsuzluk yasaktı onda. Güzel yarınlara olan sarsılmaz inanç, sağlam bir tarih bilinci... ve doğal olarak leninist iyimserlik... bir de komünist inatçılığı eklemek gerek. Agit'i en özlü anlatmanın yolu bu olsa gerek.

Düşman kuşatmasında, kurşun yağmuru başlamadan kısa bir süre önce... birazdan çatışma başlayacak... ölüm kalles adıyla kapıda... bir an kadar yakın ölüm... yüreklerini kuşanmış iki komünist bekliyor. Bekliyor adım adım yaklaşan çatışmayı. Bir şarkı gibi dökülüyor sözler... "Qui vivra verra / et ça ira /et ça ira". (Yaşayanlar görececek /ve kavga sürecek /ve kavga sürecek). Konuşan Agit'tir. Ve yoldaşına, yoldaşlarına söylediği son sözdür bu. Ölümün kıyısındaki bir komünistin geleceğe, kavgaya olan sınırsız inancıdır. En ufak bir tereddüde düşmeden... yüksünmeden, ürkmeden... öylesine sade, öylesine mütevazı... ve yaşam kadar güçlü ve zengin.

Yer Mahmutbey. Sıcak bir Ağustos günü. 25 Ağustos 1993. Bir kamulaştırma eylemi sonrası araçları kaza yapan iki komünist, bölgenin kuşatılması nedeniyle bir eve sığınır. Ev kuşatılır. Ve çatışma kaçınılmaz. Düşman silahlarını kuşanmış. Birazdan kan kismaya başlayacak silahları. Kan isteyecek! Devrimcilerin kanını, emekçilerin kanını... kan, kan, kan!

Birazdan çatışma başlayacak. Kuşatmadakilerin biri Agit. Adı gibi yiğit. "Leninist Gerilla Birlikleri'nin (LGB'nin) ilk ölümsüzleşen savaşçısı ben olacağım" diyen Agit! Ve şimdi düşman kuşatmasında. Silahlar patlıyor. Agit 14 kurşun yarasıyla esir düşüyor düşmana. Öldü sanıyorlar önce. Attığı sloganla ölmediğini, ölümsüzlüğünü haykırıyor: "Yaşasın Partim TKEP/Leninist!" Partisini büyük bir kıskançlıkla sahiplenen biriydi o. Partimiz değil "Partim" diye atıyor sloganı. Göğsünde 14 kurşun.

O sloganlarını haykırıyor. İşkenceciler, cellatlar panik içinde... sürekli saldırıyorlar. Susturmaya çalışıyorlar. Hatta hastanede sedyeyi ters çevirip yere atıyorlar yoldaşı. O susmuyor. Sürekli haykırıyor partisinin adını. Yükseğe, en yükseğe taşıma kararlılığı içinde partisinin ve sınıfının bayrağını. İşkenceler devam ediyor. Ve 27 Ağustos'ta ölümsüzler kervanına katılıyor Agit. LGB'nin bayraklaşan ilk savaşçısı oluyor.

Genç ömrünü devrime ve partisine adayan Yaşar Bulut (Agit), bu kısacık yaşamında, bir partilinin, bir devrim savaşçısının nasıl olması gerektiğinin en güzel örneklerinden birini yarattı. Leninist Parti'nin yapıtaşlarından biri oldu. Yoldaşlarına devrettiği bayrak yükseklerde dalgalanmaya devam ediyor. Ve söylediği gibi, "kavga sürüyor".

Anısı mücadelemize sonsuza dek yaşayacak!

Düzeltilme: 47. sayımızın 15. sayfasına "Kim Savaşırsa Devrimin Gücünü Yanında Bulur" başlıklı röportajda, 4. soruya verilen cevap eksik yayımlanmıştır. Doğrusu; "Ortalama sol 90'lı yıllar boyunca süren sınıf mücadelesindeki güçler ilişkisini hiçbir zaman doğru tahlil edememiş, devrim cephesini olduğundan güçsüz, karşı devrimi de olduğundan daha güçlü görmüştür." olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ**